

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Primer període

Sèrie P - Número 4

Dilluns, 29 de desembre de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions plenàries núm. 3 i 4

Í N D E X

Sessió núm. 3

Intervenció

del president de la Generalitat davant el Ple, en compliment de l'article 9 de la Llei 13/1989, pertocant al Decret 296/2003, del 20 de desembre, de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 355-00001/07) (p. 3)

Report

de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 243-00002/07 i 243-00003/07) (p. 20)

Composició

de les meses de les comissions (p. 20)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per als Drets de les Dones (tram. 252-00001/07) (p. 21)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre Cooperació i Solidaritat (tram. 252-00002/07) (p. 21)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea (tram. 252-00003/07) (p. 21)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació (tram. 252-00004/07) (p. 21)

Designació

de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00002/07) (p. 21)

Sessió núm. 4

Designació

dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00001/07) (p. 23)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 3

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del president de la Generalitat per donar compte de la creació i composició del Govern i de l'àmbit de competència dels departaments corresponents (article 9 de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya). Tram. 355-00001/07. President de la Generalitat de Catalunya. Substanciació.
2. Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament. Tram. 243-00002/07 i 243-00003/07. Mesa de la Diputació Permanent. Substanciació.
3. Composició de les meses de les comissions. Comunicació al Ple de les eleccions de les meses de les comissions.
4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per als Drets de les Dones. Tram. 252-00001/07. Grups parlamentaris. Debat i votació.
5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre Cooperació i Solidaritat. Tram. 252-00002/07. Grups parlamentaris. Debat i votació.
6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea. Tram. 252-00003/07. Grups parlamentaris. Debat i votació.
7. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació. Tram. 252-00004/07. Grups parlamentaris. Debat i votació.
8. Designació de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya. Tram. 284-00002/07. Grups parlamentaris. Designació.

El president

S'obre la sessió.

Intervenció del president de la Generalitat davant el Ple, en compliment de l'article 9 de la Llei 13/1989, pertocant al Decret 296/2003, del 20 de desembre, de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 355-00001/07)

El primer punt de l'ordre del dia és la compareixença del molt honorable president de la Generalitat per donar compte de la creació i la composició del Govern i de l'àmbit de competència dels departaments corresponents, segons l'article 9 de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat, atès el que disposa l'article 9 de la Llei 13/1989, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, ha sol·licitat de compareixer en sessió plenària per donar compte de l'organització del Govern de la Generalitat nomenat pels decrets de la presidència de la Generalitat números 297/2003 i 298/2003, de 20 de desembre del 2003.

D'acord amb el que s'ha convingut amb els portaveus, el debat tindrà lloc de la següent manera. El president de la Generalitat intervindrà sense limitació de temps. Seguidament, suspendrem durant quinze minuts, que seran quinze minuts exactament, la sessió perquè els grups parlamentaris puguin preparar les seves intervencions. Posteriorment, un representant de cada grup parlamentari podrà intervenir durant quinze minuts; l'ordre en què intervindran serà de major a menor, i el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi intervindrà al final. Si el Govern respon, els diputats que hauran intervengut tindran dret a una rèplica d'un temps proporcional a l'emprat per la resposta feta pel Govern.

Té la paraula, doncs, el molt honorable senyor Pasqual Maragall, president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Molt honorable senyor president del Parlament, senyores i senyors diputats, unes paraules sobre la situació en què estem tot just en el moment de presentar el primer Govern, creant, per cert, una nova figura, encara no utilitzada en aquest Parlament, en el sentit de donar al Parlament la possibilitat de, des del primer moment, saber qui i com es forma el Govern.

Hem viscut, deixin-m'ho dir abans de començar, una situació històricament irreplicable en aquests darrers vint anys. Hem viscut una situació irreplicable d'iniciació d'un nou sistema polític, d'un sistema polític autònom, que havia tingut precedents però precedents dramàtics. En aquesta situació excepcional dels darrers vint anys, gestionada, jo crec, amb admirable destresa per un polític també excepcional, s'ha arribat a donar el cas de la confusió extrema entre el Govern i la institució de la Generalitat de Catalunya. S'ha arribat a donar el cas, com explicava una diputada de Valls fa pocs dies, que a la seva ciutat bon nombre d'habitants tenien dubtes, fa relativament poc, sobre si la Generalitat sense el partit que l'havia governada en el Govern seguiria sent la Generalitat, si no canviaria de nom i de substància, etcètera.

Senyores i senyors diputats, el nom no canviarà, la substància tampoc, però aquest serà el primer Govern català sense confusió entre país i partit. I, per tant, serà qualitativament diferent, serà només un govern –serà només un govern–, però justament per això mateix un govern més genuí en un país que ha canviat de govern i que experimenta per primer cop l'alternança democràtica. Però els asseguro un govern i un país tots dos enormement il·lusionats per haver gosat fer el canvi, i, per tant, amb un alliberament d'energies excepcional que crec percebre en les meves converses amb els ciutadans d'aquests darrers dies.

El president, el conseller en cap i el conseller de Relacions Institucionals, així com el portaveu del Govern, prendrem cura de la cohesió interna del Govern i ho farem sense, segurament, aturar-nos a contestar a cada pensada que tingui l'oposició. Això, és lògic que l'oposició les tingui i les formuli, i, tanmateix, nosaltres mirarem de contestar allò que és essencial, allò que és nuclear; deixarem que siguin els mateixos consellers que ho facin en cada cas fent valer el principi de responsabilitat col·lectiva i de representació individual, per cada un d'ells o d'elles, de l'esperit del Govern.

Mirin, aquest serà un govern en el qual no hi haurà extremisme i hi haurà estabilitat. Hem fet un govern per a quatre anys heretant la nomenclatura dels departaments i la filosofia inherent al Govern anterior. No hem canviat l'estructura dels noms, de les competències de cada conselleria, amb lleugeres excepcions. Ho repeteixo, hem fet un govern que ha de durar quatre anys però que hereta una nomenclatura de departaments que no és, per dir-ho així, coherent encara amb la nova filosofia de govern.

Per posar alguns exemples, hi ha molta discussió, i sabem que n'hi ha hagut, fins i tot en el Govern anterior, sobre si determinades competències com ara la recerca havien d'estar en el Departament on estaven, si hi havien d'estar o si no seria millor que estiguessin en un altre suposat, no? I posaríem altres exemples, per exemple, el dels esports. Hi ha hagut una gran demanda a la societat catalana que hi hagués una conselleria d'esports o una conselleria en el nom de la qual hi figurés l'expressió «esports», no?

Tot això no ho hem tocat, hem heretat una estructura, l'hem recompost amb lleugeres modificacions i comencem a governar perquè això era el primer i principal. Amb el temps anirem esmolant les diferències que hi pugui haver entre nomenclatura i funció, entre els instruments i els objectius.

El repte que apareix davant del primer Govern catalanista de les esquerres és evidentment formidable, sobre això no ens fem cap mena d'illusió, però també els atots que tenim són considerables: tenim experiència de govern local; tenim experiència de governs de coalició en aquest nivell; tenim bona relació amb les forces del progressisme a Espanya i a Europa, cosa que el nacionalisme conservador no ha tingut, no ha volgut tenir, segurament; tenim relacions de confiança amb els empresaris, excel·lents relacions amb els sindicats, sense, però, excloure divergències, com, evidentment, tampoc les exclouem amb els empresaris; estem ben ancorats en el món de l'ensenyament i de la sanitat, i som gent neta de sospita després de bastants anys de gestió local.

El nou Govern és l'expressió de l'ampla majoria de vot popular que n'és origen, 1.800.000 vots, entorn del 55 per cent dels votants, i més directament de la majoria parlamentària que en va resultar, setanta-quatre diputats; des de l'any 84, si no m'erro, no hi havia hagut en el cantó de la majoria respecte de la minoria una diferència tan gran. Però ho és també, és fill també, de l'acord de govern assolit entre les tres forces polítiques que el componen, acord que va ser amplament exposat i contrastat en ocasió del debat d'investidura, que no pretenc repetir, que no pretenem repetir avui aquí.

És, doncs, el Govern del PSC, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds - EUIA, de tots tres, amb respecte a les proporcions de recolzament popular obtingut, amb garantia de representació suficient de les posicions centrals de cadascú i amb presència també de valors afegits més específics de cada un dels programes respectius.

Ha estat, és evident, una tasca complexa i un aprenentatge mutu. Hem aconseguit un primer i, crec, magnífic resultat. Hem decidit partir de la situació de l'estructura i de l'organització, com he dit, que vam trobar en prendre possessió, adaptant-la a la nostra personalitat conjunta i a l'acord de govern assolit. Era la nostra intenció, ho segueix essent, és la nostra obligació i la nostra voluntat, garantir la continuïtat bàsica en la prestació dels serveis públics i fer-ho amb l'eficàcia que se'ns pot exigir des del primer moment. I això havia de ser compatible amb la posta en marxa real de totes les línies de canvi, de tots els programes i polítiques sectorials i territorials que donaran caràcter a aquest Govern catalanista d'esquerres.

Per la mateixa raó, aquest Govern es troba en les millors condicions per actuar i prendre decisions immediatament i sense dilacions ni obstacles derivats del seu propi procés de desplegament. El primer paquet de mesures i iniciatives en serà el millor testimoni.

Dit això, és obvi que caldrà endegar un procés de reflexió en profunditat entorn del propi model de govern, de la seva estructura i de la seva organització. Segur que en alguns mesos disposarem dels primers resultats i podrem plantejar-nos les decisions corresponents. No partim de zero, en som conscients. El Govern anterior havia dut a terme un estudi en profunditat que sota la denominació Cat 21 desplega un nou model de govern reduït, compacte sectorialment i amb la presència central dels departaments amb funcions de caire transversal. Tindrem en compte aquesta tasca, i si s'escau la completarem i adaptarem a la nostra circumstància i objectius.

Aturem-nos, doncs, en les característiques que presenta el nou Govern de Catalunya.

a) La millor i més precisa definició del conseller en cap; una figura potent i reforçada amb competències específiques quasi sempre en àmbits de polítiques adreçades a sectors de població o a fenòmens socials que hauran d'impregnar l'acció del Govern en tota la seva diversitat: joventut, dona, immigració, llengua, esport. Però també una millor delimitació de responsabilitats en la seva tasca d'impuls i coordinació del conjunt dels departaments amb nítida distinció de les facultats i capacitats de decisió que corresponen, com és obvi, al president de la Generalitat; confusió que en alguns casos s'havia produït en el darrer mandat, en els tres anys últims del darrer mandat, a partir de la creació d'aquesta figura i de, pràcticament, el buidat quasi absolut de competències d'un president que, segurament, no les necessitava, en la mesura que el seu poder carismàtic era suficient.

b) Que quedi ben clar: aquesta és una definició tan imprescindible com provisional per garantir des del primer moment la plena aplicació de l'acord de govern i la seva

distribució de rols i de funcions. Com ja he anunciat anteriorment anirem en el termini més breu possible a l'actualització de la Llei del Govern, a la presentació de la Llei del Govern, per tal de consolidar i dotar de totes les garanties legislatives la figura del conseller en cap, com s'hauria hagut de fer des del primer moment de la seva existència.

c) La creació de la conselleria de Relacions Institucionals i Participació, a més d'indicar una clara voluntat d'atendre les noves formes de relació entre Govern i ciutadans, organitzats o no en moviments socials, mostra la prioritat que el nou Govern vol marcar en la seva relació amb el Parlament, i molt especialment a l'encàrrec de posta en marxa del que hem anomenat acord nacional per a l'autogovern, que tindrà el mateix Parlament però també el conjunt de la societat catalana com a protagonistes; acord nacional d'autogovern que tindrà el Parlament però també tota la societat..., volem que sigui tota la societat, que en sigui protagonista. I, per tant, no serà una qüestió que, després d'haver perdut deu anys, vuit anys si més no, per haver reformat l'Estatut, es pugui resoldre ara en tres mesos. No és aquesta la nostra intenció, encara que tampoc pensem que hi haguem de perdre més temps del necessari, com més aviat millor, però implicant tota la societat i seguint els ritmes del seny i de la sensatesa.

d) La resta de decisions d'estructura, distribució de competències i denominació dels departaments volen racionalitzar, donar relleu propi i donar claredat d'interlocució davant els ciutadans a cada una de les àrees i els àmbits de competència propis del Govern de Catalunya. Vegem-ho cas per cas.

e) Es retorna a la tradicional distinció entre els departaments de Justícia i Interior en el que entenem com una clara millora d'operativitat i de concentració de funcions de cadascun dels departaments en les seves pròpies funcions.

f) El grup de departaments amb contingut econòmic queda igualment reforçat i s'acaba amb els calaixos de sastre que van caracteritzar l'anterior període: Economia i Finances d'una banda, Indústria i Treball d'una altra, Comerç, Turisme i Consum d'una tercera, Agricultura, Ramaderia i Pesca per una altra banda, són els quatre departaments que donaran estratègia i servei a aquesta funció bàsica de qualsevol govern modern. Creiem que, en fi, la concentració pràcticament de totes aquestes..., o una bona part d'aquestes competències en un sol departament va ser deguda, segurament, a la urgència amb què es va fer la darrera remodelació governamental. Cal associar-hi, a aquests quatre departaments, el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació i quina funció ha de tenir, igualment, a efectes significatius pel que fa al nostre model econòmic de futur sense menystenir la que li pertoca en la generació del millor i més qualificat capital humà a Catalunya.

g) La gestió del territori en totes les seves vessants –urbanística, paisatgística i ambiental i infraestructural i d'habitatge– queda també clarament definida en les dues conselleries que la componen: Política Territorial i Obres Públiques i Medi Ambient i Habitatge, departament

que concentra dues de les prioritats centrals del nostre acord de govern.

h) Els departaments que gestionen tots els serveis directes a les persones i que concentren la major part dels recursos públics en mans del Govern de Catalunya mantenen l'estructura i denominació anteriors en un clar missatge de quin és el nostre objectiu en aquesta matèria. Sanitat, Benestar i Família i Cultura completen aquest bloc.

i) Per últim, però no menys important, el Departament de Governació i Administracions Públiques –així es denominarà a partir d'avui mateix– seguirà ostentant la funció central d'organització i de modernització de la mateixa Administració de la Generalitat, però hi afegirà amb molta major ambició i a efectes transformadors l'obertura d'una nova etapa de relacions amb el conjunt de les administracions locals, que s'ha trobat a faltar greument en els vint anys anteriors: ajuntaments, comarques i diputacions.

Aquest Govern complirà, els ho ben asseguro, els seus compromisos, i ho farà amb la millor gestió dels recursos que els ciutadans li confien. Reduirem, ho hem dit, el nombre d'alts càrrecs i assessors que fins avui omplen els nostres departaments, agències, instituts i altres organismes autònoms, que també veurem disminuir en quantitat i millorar en eficàcia i resultats.

És tot, senyor president. Ho sotmeto a l'escrutini dels grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió durant quinze minuts, hi insisteixo, exactes.

La sessió se suspèn a un quart d'onze del matí i nou minuts i es reprèn a dos quarts d'onze i nou minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Els recordo la dinàmica de funcionament d'aquesta segona part d'aquest debat, en el qual un representant de cada grup parlamentari, de major a menor –i rectifico el que he dit abans, la intervenció serà estrictament de major a menor–, intervindrà durant quinze minuts. El Govern podrà respondre als diferents portaveus que hagin intervingut, els quals tindran una rèplica d'un temps proporcional a l'emprat per part del Govern.

Té, en primer lloc, la paraula el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president... Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, bé, una de les primeres coses que em sembla que val pena constatar aquest matí és que vostè, que és la segona vegada que compareix en aquesta cambra en aquesta legislatura –una va ser pel

debat d'investidura i ara és per explicar-nos l'estructura del Govern— i la veritat és que li hem notat poc entusiasme i poc convenciment, si aquesta havia de ser la presentació del seu primer govern, doncs, escolti'm, ha defraudat molt les expectatives, perquè vostè havia..., vostè i vostès, en general, havien creat una sensació que aquesta seria una presentació que, com a mínim, respondria a una cosa que em semblava que era elemental, i és que vostè ens diria quines eren les directrius polítiques d'aquest Govern, que no ens parlaria simplement de l'estructura estrictament administrativa, perquè entre altres coses això ja ho hem llegit i ho hem vist i ho hem escoltat, fins i tot amb més detalls que els que vostè avui ha explicat en aquesta mateixa cambra. Per tant, realment, poc entusiasme, poc convenciment, poc tremp, poca definició del que ha de ser l'orientació política d'un govern. Que suposo que havíem vingut a això, a escoltar-lo, a vostè, com a president de la Generalitat, a saber, doncs, bàsicament, quines eren les grans directrius que aquest Govern havia d'enfocar, i que, per tant, tenia una estructura que havia de respondre a aquestes expectatives i a aquestes directrius. En aquest sentit, li he de dir, senyor Maragall, que aquesta em sembla que és una oportunitat perduda, és una altra oportunitat perduda. Ho va ser, ja, en la constitució de l'actual Govern, en termes de país, i ho és, també, l'estructura del Govern que avui vostè ens presenta, una segona oportunitat perduda, en termes de país.

La veritat és que em sorprèn molt que vostè vingui aquí i ens digui el següent, ens digui: «En els propers mesos ja anirem afinant les coses.» Vostè s'adona de la dimensió del seu error? No sé si se n'adona, però se n'hauria d'adonar, perquè, que un president de la Generalitat comparegui en la cambra, vingui a explicar el que és la nova estructura del Govern, que vostès han tingut anys per pensar-la, a més a més, molts anys que l'havien de tenir perfectament dimensionada i dibuixada, fins i tot vostè ha tingut un govern a l'ombra i durant quatre anys, més de quatre, però sobretot durant quatre anys vostè havia de tenir perfectament dibuixada la seva estructura de govern, i ve aquí i ens diu que hereta una estructura de govern i que d'aquí a uns mesos ja en parlarem. Realment, senyor Maragall, això és absolutament escandalós, és difícil trobar paraules per definir una manca de consistència en una presentació d'aquestes característiques que per altra part vostè, doncs, hi insisteixo, havia de tenir molt pensada. Això respon, per tant, a una gran improvisació.

Vostès s'han trobat, diuen, una estructura. Diuen que l'aprofiten, perquè no vol interrompre el servei públic, però en el fons del fons el que passa és que vostès no tenien cap idea. No tenien cap idea —cap idea nova, s'entén—, cap idea nova o pràcticament cap, no?, i les poques que tenien em sembla que són pitjors; em sembla que són pitjors i ara ho comentarem encara que sigui breument.

Fixi's en una cosa, vostè ens ha explicat una estructura de govern que respon a una estructura clàssica, absolutament clàssica, una estructura vertical, completament vertical, més vertical que mai i una estructura compartimentada, que és exactament allò contrari del que s'havia de fer i, si m'ho permet, exactament el contrari d'allò que ja s'estava fent en aquest moment, les línies del Govern anaven per una altra banda.

I, per cert, li agraeixo que vostè hagi citat el pla governamental Cat 21 i que n'hagi fet un elogi, li ho agraeixo, però és que precisament el Cat 21 anava en la línia diferent a la que vostès estan ara instaurant, completament diferent. No anava a crear més departaments, anava a crear-ne menys, de departaments, senyor Maragall; no més, sinó menys, i anava a crear una estructura transversal dintre del Govern, no una estructura vertical. No es tractava d'organitzar el Govern en tantes conselleries, simplement, com a idea principal, que és el que vostè avui ens ha explicat, es tractava de fer una cosa nova, una cosa diferent, que és precisament el que s'estava fent.

Per tant, molta improvisació i, a més a més, molt poca innovació. Més aviat anem enrere que no pas endavant. I el que s'esperava de vostès és que anessin una mica endavant, no pas que anessin enrere, si tan i tan important era el canvi que vostès en algun moment van proclamar.

Clar, pot passar una cosa, pot passar que aquest Govern obeeixi a un altre interès, que no és l'interès del país, que segurament és un govern que respon a la lògica del repartiment del poder. En aquest sentit vostès l'han encertat, fins i tot l'han encertat tant que han hagut d'ampliar el banc del Govern. Han hagut de crear moltes conselleries per satisfer les lògiques aspiracions del que ha de ser un repartiment de poder entre tres, o entre més de tres, fins al punt que vostès han arribat a crear departaments, un departament, concretament, que pràcticament no té competències, però, això sí, que té una gran importància perquè tindrà un despatx en el Palau de la Generalitat, això justifica la creació d'un departament.

Bé, escolti'm, nosaltres entenem que això, realment, doncs, no és el camí pel qual s'havia d'anar, no?

Vostè ens ha dit una altra cosa, que és que s'havien de complir els compromisos, i ens ha dit això: «Complirem els nostres compromisos.» Doncs jo li he de dir que vostès els compromisos, senyor Maragall, no els compleixen ja d'entrada pràcticament abans de començar, perquè jo els he sentit, he escoltat en diferents ocasions diferents membres dels seu actual Govern, que s'havien de disminuir els departaments. En què quedem, s'han de disminuir o s'han d'augmentar? Jo els he sentit dir això: «S'han de disminuir els departaments», i ara resulta que els augmenten, i els augmenten d'una forma important. I ara ens diuen, com a gran novetat: «No, no..., és que, és clar, augmentarem els departaments, però disminuïrem els alts càrrecs.» Vostès saben què són els alts càrrecs? Són els secretaris generals i els directors generals; de moment, n'han creat més. La cosa que sabem avui és que vostès, d'alts càrrecs, n'han creat més, perquè com que tenen més departaments tenen més secretaris generals, aquesta és la realitat, i la resta ja ho veurem amb el pas del temps, però avui la realitat i la lògica a la qual vostès responen és aquesta, no?

No cal que li recordi allò de la famosa paritat. Vostè doni un cop d'ull al seu govern i s'adonà que allò que va prometre —vostè diu: «Vindrà aquí i compliré els nostres compromisos»— no és veritat, senyor Maragall, perquè vostè es va comprometre que hi hauria paritat en el govern, això és molt fàcil abans d'unes eleccions i és molt agraït, n'hi ha d'altres que no ho comprometen, en

aquest sentit, perquè saben que a vegades és difícil complir aquests compromisos, però vostè sí, vostè ho va prometre, s'hi va comprometre, i ara ho ha incomplert. És un dels primers incompliments importants que vostè mateix ha fet, del seu Govern. Vostè és responsable de tot el Govern.

I després una altra cosa que em sembla que realment torna a ser un altre pas enrere: Com pot ser que, havent creat tants departaments, vostès s'hagin oblidat de crear el departament de relacions exteriors. Al seu conseller en cap, li he sentit a dir, més d'una vegada i més de dues, i jo hi estava d'acord i, de fet, si les coses haguessin anat diferents també en aquest sentit hauria estat diferent, li he sentit dir que s'havia de crear un departament de relacions exteriors. Per què? Per una cosa elemental, perquè en aquest principi de segle XXI un govern que realment vulgui mirar cap endavant i vulgui mirar el món ha d'intentar tenir una unitat pròpia amb rang de conselleria asseguda a la taula del Govern, i vostès, aquesta oportunitat, també l'han desaprovechada. Nosaltres això ho hauríem fet diferent, hi hauria hagut un departament de relacions exteriors que hauria estat un departament, en aquest sentit, transversal, perquè a hores d'ara no sabem de qui depenen les relacions exteriors, no sabem si depenen de vostè o del conseller en cap. Tanta clarificació, tanta clarificació i resulta que en un tema tan substancial i tan de futur i tan nou, per entendre'ns, vostès no aclareixen exactament on estan les responsabilitats d'aquest mateix Govern i perden, en aquest sentit, oportunitats.

Jo li torno a dir el que li he dit abans: hi havia una lògica diferent, senyor Maragall, hi havia una lògica diferent en l'estructura del Govern. Només que vostès haguessin aprofitat de veritat la inèrcia que portava el Govern anterior, haurien trobat la nova lògica, que era una lògica de molta més innovació, i vostè mateix ho ha reconegut. Quan ve aquí i ens diu que no sap què fer, que no té idees –que no té idees–, que l'única idea que té és de crear més departaments, que ja li sembla bé en principi, però que no només l'hereta, sinó que a més a més la canvia a pitjor, quan vostè ens diu tot això està perdent una oportunitat, perquè el camí que es portava era exactament diferent; era, com jo li deia, un camí molt més transversal, molt més pensat a posar-se en la pell del ciutadà, no en la pell de les conselleres i dels consellers o dels partits que formen el Govern, que és en la pell que vostès s'han posat, allò de la lògica i del repartiment del poder, sinó que de fet s'havien d'haver posat en la pell dels ciutadans, de les dones i dels homes d'aquest país. I si haguessin fet això, no haurien fet l'estructura de govern que han dissenyat; n'haurien fet una altra. Una altra amb una lògica, hi insisteixo, molt més transversal i molt més, diguem-ne, pensada des d'aquest punt de vista de les necessitats de la gent, no de les necessitats d'uns partits que com que ocupen un determinat poder, perquè han pactat d'aquesta manera, necessiten repartir-se unes determinades àrees.

Calia avançar, per entendre'ns, en l'administració del segle XXI; calia avançar en l'administració del segle XXI i el camí que es portava era aquest, i vostè ho sap, perquè, si no, no hauria fet precisament l'elogi que ha fet –i que, hi insisteixo, li torno a agrair–, no hauria fet l'elogi del programa governamental Cat 21, no l'hauria fet. Vos-

tè sap que el camí era aquell i, de fet, l'haurien de saber aprofitar, aquest camí. I ara han fet exactament el revés: en lloc d'avançar cap a l'administració del segle XXI, el que han fet és retrocedir cap a l'administració del segle XX, que no em sorprèn del tot –no em sorprèn del tot–, perquè, realment, doncs, quan l'hem sentit parlar, a vostè, en moltes ocasions en els mesos anteriors, ja sabíem que, de capacitat d'innovació, n'hi havia relativament poca, però ens ha estranyat i ens ha sorprès que n'hi hagués tan poca com vostè ha demostrat en aquesta ocasió. Molt poca, no?, perquè, escolti'm, l'estructura que vostès han fet de govern respon a les estructures més clàssiques dels temps passats i a les menys modernes i avançades dels temps actuals. Per cert, a Catalunya cada cop se l'estava comparant més amb les administracions més avançades d'Europa i del món amb el camí que es portava i em temo molt que, després del que vostès estan fent, tot això no serà possible, perquè, hi insisteixo, tant parlar de canvi, tant parlar de canvi i resulta que el canvi és per a pitjor –resulta que el canvi és per a pitjor–, quan de fet el que esperava el país, m'imagino, era que, si algun canvi s'havia de produir, s'hagués produït algun canvi per a millor.

Li voldria també dir una última cosa, i és que, a mi, em sorprèn –em sorprèn– que vostè deu estar molt atabalat amb aquesta estructura de govern, amb el repartiment dels càrrecs per un costat i per un altre, amb la creació de departaments, etcètera, no?, però em sorprèn que vostè a hores d'ara no hagi fet el que jo crec que era absolutament imprescindible i urgent de fer per part del nou president de la Generalitat, que era enfocar de cop, d'entrada, els grans temes de país. I vostè, això, no ho ha fet, vostè està atabalat amb això de l'estructura de govern, repartint càrrecs pertot arreu, això sí, però resulta que allò que és més elemental i que més exigeixen aquests nous temps vostè no ho fa, que és concretament una cosa que jo crec que tenia aquest caràcter d'urgència, que era que el nou president de la Generalitat convocés amb caràcter d'urgència els presidents dels grups parlamentaris per enfocar els grans temes de país. Vostè ens fa el discurs de l'Estatut, vostè hauria de recordar que hi havia una resolució del Parlament de Catalunya, aprovada entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que deia que en aquesta legislatura, en aquesta legislatura que ara comença, senyor Maragall, era en la legislatura en què s'havia d'enfocar definitivament el tema del nou Estatut. I ara no entenem aquestes dilacions, no entenem aquests retards.

Vostès poden fer tots els discursos que vulguin, però, escoltin, si tanta pressa tenien –si tanta pressa tenien–, com és que ara no en tenen? Com és que el nou president de la Generalitat no convoca els grups parlamentaris per enfocar aquests grans temes de país, als quals vostè dóna importància, i em consta, perquè vostè mateix els va esmentar i els va citar en el seu discurs d'investidura, no? El nou finançament, el nou Estatut, la divisió territorial de Catalunya associada amb la nova Llei electoral, tot això no són temes que requeririen la seva –dic «la seva»– intervenció més directa i més personal? I resulta que en lloc d'això ens trobem un president de la Generalitat que ve aquí a presentar el que teòricament ha de ser un gran espetec de govern i que resulta que a l'hora de la veritat és un govern introduït en

aquests termes absolutament clàssics de l'Administració, molt pensat en termes del passat i molt poc dissenyat en termes del futur del nostre país.

Ens trobem aquesta paradoxa, no? I és sorprenent, perquè, com vostè pot comprendre, a un govern, i a un president, se li observen molt els primers passos que dona. I si els primers passos que vostè dona com a president de la Generalitat són presentar-nos aquest Govern, realment, des d'un punt de vista de les expectatives i de les esperances del país, nosaltres en sortim clarament defraudats.

I el torno a convidar a allò que li deia, per acabar, el torno a convidar que, com a nou president de la Generalitat, vostè agafi personalment els grans temes de país, convoqui els grups parlamentaris, puguem parlar de l'Estatut i del finançament, i que realment el temps que haguem d'emprar per ocupar-nos de coses sigui en les coses importants que en aquest moment demana la ciutadania i que no es perdin més oportunitats.

Avui torno a constatar el que li he dit al començament, que amb aquesta estructura de Govern, en termes de país, es torna a perdre una gran oportunitat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del... (*Veus de fons.*) Hi haurà una rèplica al final... Molt bé. Per tant, el següent a intervenir és el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; té la paraula el seu portaveu, l'illustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el moment de prendre la paraula per primer cop com a portaveu del meu Grup, aprofito per posar-me a disposició de la resta de grups de la cambra per afavorir al màxim el diàleg i la col·laboració pel millor funcionament de les nostres institucions i del progrés del nostre país.

Celebro també que la meua primera oportunitat d'adreçar-me al Ple sigui suscitada per un precedent, per una sol·licitud del Govern i del president de la Generalitat d'explicar el seu Govern, que mostra des de l'inici la voluntat d'un govern que es pren seriosament el paper del Parlament com a centre de la política catalana. I aquesta sí, és una oportunitat guanyada. No sóc ningú per donar consells al president de la Generalitat, però jo no faria massa cas dels especialistes en vint-i-tres anys d'oportunitats perdudes, i que s'omplen la boca parlant del segle XXI però que van sotmetre el Parlament a un paper absolutament secundari.

Aquest Parlament, sens dubte, serà més viu, al servei d'una societat rica i diversa, com és el compromís dels grups de la majoria, i com esperem, també, del concurs, de la feina, del treball dels dos grups de l'oposició. El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi assumeix amb orgull i responsabilitat ser un dels grups, el més nombros, dels que donen suport al Govern.

I començo per dir que aquest suport no consistirà a fer llargues i laudatòries intervencions de l'estil a què alguns altres ens tenien acostumats al llarg d'aquests vint-

i-tres anys d'oportunitats perdudes. No farem de *bota-fumeiro*, que no és el nostre estil. El nostre suport al Govern serà permanent, sense defallença, però al mateix temps serà un suport exigent, perquè exigents són els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya que ens han portat fins aquí; exigents en la demanda de canvis. I volem, per tant, un govern més atent a escoltar i a dialogar que a embarcar-se en llargs monòlegs, a seguir el llarg monòleg dels llargs vint-i-tres anys d'oportunitats perdudes que ens han portat fins aquí.

Volem un govern que retorni la veu al país i als territoris, que no confongui partit, país, Govern, institució, com molt bé deia en la seva intervenció el president de la Generalitat.

Volem un govern més eficaç, menys pesant i més actiu; un govern que respongui a les esperances que l'han vist néixer, fidel a l'acord que l'ha fet possible. I un govern, també, en què ens sentim reflectits els diputats i les diputades que hem vingut aquí en defensa del programa del canvi. Volem que la cambra conegui en un termini raonable la dimensió exacta de la reducció d'alts càrrecs i de personal eventual d'alt nivell, acabant amb l'opacitat, amb aquesta gran oportunitat perduda de vint-i-tres anys d'opacitat dels governs anteriors.

Així mateix voldríem conèixer en un termini raonable el balanç que el Govern fa de la situació financera real de la Generalitat, que ha motivat comentaris de preocupació per part d'algun membre del Govern. I, sens dubte, encoratgem el Govern a seguir en la seva voluntat de feminitzar els alts nivells de l'Administració.

Aprofitem també aquesta avinentesa per recordar al Govern el compromís de lliurar a la cambra al llarg d'aquest any un informe sobre les qüestions que han estat objecte de sol·licitud de comissions d'investigació o estan essent investigades pels tribunals; començar bé implica fer-ho amb total i absoluta transparència no fos cas que seguíssim amb vint-i-tres anys més d'oportunitats perdudes des del punt de vista de la transparència i l'honestat.

Acabo. En etapes anteriors es va malbaratar la gran oportunitat de fer una funció pública catalana que fes de l'excel·lència la seva norma. Esperem que el nou Govern que avui ens ha presentat el president Maragall sigui capaç de redreçar el rumb i que ben aviat els resultats de la seva acció parlin per si mateixos. Caldrà esperar un temps, ben segur, però, els ho asseguro, molt menys de vint-i-tres anys.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula seguidament el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comencem una legislatura canviant d'ofici, passant a defensar les propostes del Govern catalanista i d'esquerres. I comencem remarcant que ja és insòlit i inè-

dit que hi hagi un ple destinat a explicar el Govern. I això és novetat.

I les primeres qüestions que caldria demanar al nou Govern, que tot just acaba de prendre possessió i encara s'ha d'acabar de configurar, seria que, quan puguin, ens expliquin –suposo que serà a finals de gener, quan hagin pres ja més pam a pam la casa– quin nivell de col·laboració institucional han trobat en les diverses conselleries en el traspàs de competències, i que ens ho expliquin una per una, com ha anat això. Hi ha hagut col·laboració? S'ha trobat a faltar informació? Hi ha hagut contactes personals entre l'equip sortint i l'entrant? S'ha produït en tots els casos? En alguns sí i en els altres no? Perquè això marca també un estil i marca unes possibilitats amb relació al nou Govern: tenir informació bona permet començar aviat a treballar, tenir mala o escassa informació, o nul·la informació, no permet començar a treballar.

Crec que és exigible una actitud de dignitat institucional, i fins i tot patriòtica, als traspàs de competències o de serveis d'un govern a un altre. Per tant, espero que si és que tenen alguna informació, ens la donin ara, i, si no, que es faci un informe detallat quan, el gener, suposo, ja tinguin totes les dades.

S'ha parlat del nou organigrama, un organigrama destinat a un equilibri entre tres forces. Efectivament, l'equilibri és una virtut en un govern inèdit, també, compost per tres forces amb objectius finals diferents que comparteixen un tram de recorregut en comú: quatre anys, de moment. I, per tant, és lògic que l'equilibri sigui un valor substancial i que l'organigrama, en funció de les necessitats de govern i d'aquest equilibri, també respongui a això.

El Govern, hem sentit aquí de paraules del president, s'ha compromès a suprimir determinats instituts, determinats organismes, que havíem reclamat des de l'oposició que eren inútils o eren prescindibles o remodelables. Ho veurem al final del tram. Al final del tram podem comprovar quants d'aquests instituts, quantes d'aquestes agrupacions, quants d'aquests alts càrrecs o assessors que penjaven de l'antic Govern, podran haver estat comprimits, remodelats o suprimits.

Però, en definitiva, la qüestió crec que va més enllà del tema quantitatiu, perquè el problema que vostès hereten, i que nosaltres heretem en tant que Grup que donem suport al Govern, és un problema d'eficiència. I aquí sí que suposo que aviat ens podran donar algunes idees: com gestionar bé els recursos humans que hereten, com gestionar bé els recursos materials. Troben un cos de funcionaris, en general, il·lusionat pel canvi. Aprofitem-ho –aprofitem-ho. I en aquest marc segurament s'haurà de demanar també què ha passat en les darreres etapes pel que fa a la consolidació de llocs de treball amb nous nomenaments d'eventuals, de laborals, que s'han produït en cascada els últims mesos del darrer Govern. Seria bo que ens en fessin un informe quan puguin. Quan puguin. No els apremem, però algun informe s'haurà de fer: què s'han trobat en aquest àmbit? Això pel que als recursos humans.

I els recursos materials? Com està la caixa? Com ho tenim? (*Remor de veus.*) Quan puguin ens ho expliquen...

(*Persisteix la remor de veus.*) Quan puguin ens ho expliquen. Com ho tenim, això? Teranyines, números vermells, números negres... Com tenim el tema de les concessions, licitacions, subvencions que en els darrers mesos, en cascada, s'han produït des de l'antic Govern? Com ho tenim, això? Quines hipoteques ens deixen? Són revisables? Les hem de revisar? S'han produït alguns casos a la ratlla de la..., suposo que de la legalitat no, però, en fi, de la legitimitat?

Analitzin també en profunditat la gestió del patrimoni. Hi ha tela a tallar, aquí. Hi ha tela a tallar. Ben gestionat es poden fer estalvis; mal gestionat, forats. Per tant, feina.

I finalment –està en el programa comú– auditories: auditories sobre el personal, auditories sobre gestió... I quan les tinguin fetes ens n'informen. Des dels grups que donem suport escoltarem amb molta atenció tot aquest panorama, perquè aquest panorama es necessita saber per poder començar a treballar des de fonaments sòlids, no des de fonaments corcats. Això es necessita saber.

En aquest mateix sentit, he sentit el president de la Generalitat referir-se al Cat 21. Òbviament, objectius transversals que caldrà impulsar i millorar, perquè qualsevol obra de govern avui dia ha de tenir objectius transversals, quantificats, pressupostats, dels quals s'avalui l'eficiència, cosa que no havíem aconseguit mai, mai, mai, amb l'anterior Govern. Hi havia un intent d'avançar cap aquí però mai havia arribat en forma pressupostària, avaluable, amb números i amb eficiència. Crec que el salt..., i és una pressió forta que tindrà el nou govern, perquè això es demana..., doncs, espero que en això aviat podran donar senyals de vida que aquí també hi ha un canvi.

Això pel que fa als temes més d'ordre interior, però òbviament hi ha també una dimensió programàtica d'aquest Govern. Aquest Govern té la responsabilitat d'un període constituent: el primer període constituent després de la primera transició. Estem encetant..., i des de Catalunya tenim una responsabilitat afegida, jo diria que és la principal responsabilitat en aquests moments: vistos els efectes que està produint aquest Govern a la resta de l'Estat, als sectors més cavernícoles de la resta de l'Estat, tenim la responsabilitat d'encetar amb responsabilitat el que és un nou període constituent, des del seny però des de tota l'empenta que ens dóna tenir un govern amb força al darrere i amb una oposició que, òbviament, serà lleial a les demandes de més autogovern i de més poder econòmic per a Catalunya.

I pel que fa als temes nacionals, està en el compromís del pacte un canvi en la línia que mai ha practicat l'anterior Govern, que és tenir en compte l'oposició no només en els temes Estatut i finançament: en els temes de la Llei electoral, en els temes de l'ordenació del territori, en el tema del tractament dels mitjans audiovisuals públics, qüestions que mai –mai– s'havien produït en anteriors etapes.

Per tant, veurem del nou Govern, i així ho esperem, que en aquests temes d'abast nacional –està escrit en l'acord– es tindrà present una voluntat d'unitat de les forces presents en aquest Parlament. Això pel que fa als grans temes nacionals. I, òbviament, suposo que ja quan el

Govern estigui més en marxa ens detallaran amb precisió quines són les prioritats primeres del programa que vam acordar pel que fa als principals reptes que tenim al davant, que són: un repte d'un gir social que garanteixi un avenç de l'estat del benestar, del qual tenim les bases però encara molt precàries, amb tots els compromisos que hi ha hagut sobre el paper, sobre complements de pensions, sobre la carta d'acollida de nous immigrants, sobre el desplegament de la Llei de família, sobre desplegament de la Carta de drets socials, sobre sanitat, etcètera; un gir en els aspectes de cultura i ensenyament, amb la Llei catalana d'educació, amb el Pla de formació professional integral, en el tema del consell de cultura i de les arts, en el tema de les seleccions nacionals, en el tema de la immersió lingüística, ESO, etcètera; un gir pels aspectes democràtics, amb més transparència: canvi en la Llei de Sindicatura de Comptes, l'agència contra el frau, etcètera; un gir en les polítiques territorials: en el tema d'infraestructures, en el tema del pla territorial general, en el tema de l'oposició al transvasament, i un gir en la política econòmica per fomentar encara més l'economia productiva, tot el que fa a la internacionalització, als districtes industrials, el suport al comerç, el suport al turisme, i la implicació de les caixes, també, en la política de suport a les petites i mitjanes empreses. Tot això, avui, no era la finalitat de la compareixença, però ho tenim present perquè suposo que aviat tindrem notícies, quan les conselleries estiguin constituïdes, de totes aquestes prioritats immediates de govern.

Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana està il·lusionat amb el plantejament del nou Govern, i, ho està, sent reflex d'una situació social. La societat civil organitzada i la no organitzada activa veuen amb il·lusió i esperança aquest Govern. Petits i mitjans empresaris, treballadors, sindicats, moviments educatius, els funcionaris de peu, que han hagut d'aguantar últimament situacions de tensió important per la manca de recursos en molts àmbits –parlem de la sanitat, parlem de l'ensenyament–, veuen amb esperança i il·lusió la constitució d'aquest nou Govern, i això és un repte. Som conscients que els qui donem suport a aquest Govern és un gran repte. Molta gent volia aquesta nova dosi d'il·lusió.

I, per tant, tenim dos fronts oberts, un procés constituent d'abast important i, en aquest sentit, doncs, també caldria veure les primeres mesures en relació, d'aquest Govern, amb l'Estat, tant pel que fa als temes pendents de l'autogovern com pel que fa a una sèrie de competències que té l'Estat i gestiona malament amb relació a la situació a Catalunya, relacions d'aquest Govern amb el Govern de l'Estat. Per tant, grans responsabilitats pel que fa a les qüestions pròpies d'un període constituent i de relació amb l'Estat, no fàcil, i gran repte també pel que fa a qüestions interiors, que no repetiré, aquestes qüestions que la gent hi demanava un canvi, un canvi social, un canvi nacional, un canvi democràtic, en definitiva.

Grans reptes, grans esperances, grans il·lusions i el suport unànime i en bloc del Grup d'Esquerra Republicana a la proposta del nou Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, el portaveu del Grup Parlamentari Popular, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, jo voldria començar la meua intervenció fent una cosa que és convencional. L'últim Ple que vàrem tenir va ser el debat d'investidura, la investidura del senyor president de la Generalitat –a qui torno a felicitar, com és natural–, i avui és el primer en què hi ha el nou Govern i el que toca convencionalment és de felicitar-los, desitjar-los bona feina, que tinguin èxits, perquè els seus èxits, en definitiva, seran els èxits de tot Catalunya i, per tant, els èxits de tots els seus ciutadans i ciutadanes.

Com és natural aquesta demanda anirà acompanyada d'una petició de rigor i de fermesa en la consecució d'aquestes polítiques i d'aquests objectius i per això, com vostès saben ja, des del Grup Parlamentari Popular hem demanat ja les compareixences urgents de tots i cada un dels consellers perquè, davant de les corresponents comissions, doncs, donin comptes de quines seran les seves polítiques i que, per tant, puguem exercir la funció de control, que com és natural correspon a l'oposició, i també de presentació d'alternatives en cada cas concret.

També, convencionalment, es diu que qualsevol govern necessita, com a mínim, sobretot si és nou, sobretot si és de forces polítiques que fins ara no hi eren, doncs, necessita el que se'n diuen «els cent dies de gràcia» –«cent dies de gràcia». Ja sé molt bé que cent dies de gràcia a setanta o vuitanta dies d'unes eleccions generals, doncs, són molt difícils, no? –són molt difícils–, de tota manera, nosaltres intentarem, des del Grup Parlamentari Popular, fer un esforç en aquest sentit, en el sentit de donar un cert temps als diferents consellers, perquè facin la feina que han de fer amb el benentès que el clima electoral, doncs, lògicament, ho farà especialment complicat. Per tant, aquest és el primer començament de tipus convencional, però que els faig amb tota sinceritat.

El segon comentari, també, convencional que voldria fer és agrair aquesta compareixença d'avui. El senyor president de la Generalitat ha dit que era, d'alguna manera, doncs, inèdita, no?, que era la primera vegada que es feia, i jo la vull agrair, però també li he de dir amb tota la franquesa, amb tota la correcció, que, a més a més d'inèdita, m'ha semblat inaudita, perquè sí, jo m'esperava..., sincerament ho dic, eh?, amb tota franquesa i amb el bon to que crec que hem de mantenir tots, no?, m'esperava una altra cosa –m'esperava una altra cosa. Potser és que estic afectat per raons subjectives, no?, jo he hagut d'anticipar un viatge a l'estranger per poder estar en el Ple d'avui al matí i vaig haver de fer unes combinacions molt estranyes, com molts dels que suposo que estan aquí, i m'esperava que això, per tant, tingués una mica més de contingut. Perquè, senyor president, avui no ens ha dit res més –és més, ens ha dit menys– del que tots ja sabíem respecte a la composició i l'estructura del Govern; ens n'ha dit menys. Jo no tinc

cap element nou, després d'haver-lo escoltat a vostè, que no tingués abans de venir a aquest Ple. I despatxar aquest tema amb quinze minuts, simplement fent gairebé una descripció enumerativa dels diferents departaments sense conèixer-ne el més mínim detall respecte a quines seran les prioritats polítiques del seu Govern i de l'acció de govern i aquells èmfasis més immediats i la racionalitat que hi ha al darrere d'una determinada estructura, doncs, em sembla que no és la millor manera de començar, i li ho dic amb tota sinceritat. A mi, no m'agradaria que això fos una mostra d'un determinat estil de govern, no?, basat molt en la litúrgia, sense continguts, basat molt en les aparences i sempre deixant els continguts per a després —«ja els concretarem més endavant», «ja els concretarem després», «ja els concretaran uns altres»—, no?

Ja varem tenir un primer precedent, que he de dir que crec que no va ser bo, en el mateix debat d'investidura, durant el qual el senyor president de la Generalitat, doncs, no va tenir a bé explicar-nos ni una sola de les mesures concretes de continguts reals de l'acció de Govern, ni una paraula sobre la sanitat, sobre l'ensenyament, sobre les infraestructures, sobre l'urbanisme, sobre l'habitatge. Bé, avui resulta que només hem tornat a sentir coses que ja coneixíem, però seguim sense conèixer determinades coses, i, en funció d'això, jo li voldria fer una petició al final de la meua intervenció, perquè crec que els ciutadans de Catalunya s'ho mereixen.

I torno també a insistir en una línia que vaig utilitzar ja en el debat d'investidura, no?, en nom del meu Grup Parlamentari, i és: senyor Maragall, vostè és el president de la Generalitat —vostè és el president de la Generalitat— i vostè és el que ha de manar i el que ha de governar i el que ha de donar la cara, i el mateix plantejament d'avui, si no estic mal informat, crec que ja no respon a això. No pot ser que el senyor president de la Generalitat simplement faci la primera intervenció i que es deixi les rèpliques als grups parlamentaris a un altre membre del Govern, per més conseller en cap, no sé si per decret o pel que sigui —després en parlarem també, d'això—, que sigui, amb tots els respectes que sap que li tinc, no?, però és vostè qui ha de respondre als grups parlamentaris, vostè és el president de la Generalitat. I li he sentit una frase, potser l'he interpretada malament, i si és així ja li demano disculpes *a priori*, per dir: «Escolti, no contestarem totes les ocurrences de l'oposició.» Això no ho ha de decidir vostè, això ho hem de decidir nosaltres, que som els representants legítims de la voluntat popular. I les sessions de control, dirigides al president de la Generalitat, les ha de contestar el president de la Generalitat sempre, encara que li preguntin coses que, amb tots els respectes, el senyor president de la Generalitat pugui pensar que són bajanades, però, és igual, l'oposició té dret a dir el que tingui per convenient i a demanar respostes que necessiti. Ja sé que des del punt de vista reglamentari ens podem acollir a no sé què i no sé què més —parlo en termes polítics i no reglamentaris—, si es demana al president de la Generalitat unes determinades coses i que respongui, ha de ser el president de la Generalitat qui ho faci.

Jo li demano, per tant, que reconsideri, fins i tot, els termes del debat d'avui, perquè els termes del debat d'avui crec, sincerament, que no són els correctes i que

tampoc són els més respectuosos amb la voluntat que crec que tots hem —i he sentit molt atentament el senyor Iceta— de fer del Parlament de Catalunya el centre de la vida política a Catalunya, amb el respecte corresponent a tots els representants de la voluntat popular que som aquí.

I jo no voldria que a la nova llei del Govern, entre les competències del senyor conseller en cap, o el cap del Govern, com al final es digui, doncs, una sigui evitar que el senyor president de la Generalitat eviti respondre o ser controlat pel Parlament. M'agradaria saber-ho, simplement. Si no és així, doncs, m'agradaria saber-ho perquè consti en acta i així tindrem la clara constància i la clara evidència que, efectivament, el senyor president de la Generalitat farà el que crec que ha de fer, perquè és vostè el responsable de tot el Govern —és vostè el responsable de tot el Govern—, i tenir setanta-quatre escons està molt bé, garanteix, doncs, estabilitat des del punt de vista parlamentari i des del punt de vista governamental, però no ha d'oblidar mai la necessitat que el debat polític es produeixi en el si d'aquest Parlament, que és el representant de tots els ciutadans. Com li deia, jo m'esperava una altra cosa i, per tant, doncs, he de dir que ho lamento, no?, que ho lamento.

Però, entrant ja en alguns dels aspectes concrets que jo m'esperava que haguéssim pogut desenvolupar una mica més arran de la seva intervenció, no?, bé, m'ha sorprès molt que després, efectivament —això també ho ha dit el representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i jo li dono la raó—, després de tant de temps d'estar a l'oposició, doncs, haguem d'acceptar i d'assumir que l'estructura és provisional i que ja anirem avaluant les coses, anirem veient com funcionen. Miri, això denota una certa improvisació i també el reflex del que ha estat la gestació d'aquest Govern. Aquest Govern és un govern de tres forces polítiques que es presentaven a les..., tres coalicions, forces polítiques que es presentaven a les eleccions, i de forces polítiques o partits polítics n'hi ha uns quants més, i al final la impressió que tots tenim i crec sincerament que respon a la realitat és que no s'ha fet des del punt de vista de la racionalització de l'Administració i des del punt de vista d'allò que més pugui interessar als interessos generals, sinó que s'ha fet des del punt de vista de les necessitats de quadrar totes les exigències i totes les posicions de poder de totes i cada una d'aquestes forces, encabint totes les necessitats. I per això, doncs, aquí hi ha, en aquests moments, disset escons ocupats pel Govern, no? No s'amoïni que jo no li demanaré el departament de relacions exteriors (*rialles*), però no perquè llavors ja seríem divuit i ja no els quedaria un altre escó per si haguessin de fer alguna altra ampliació en el futur si hi ha tensions internes o manca de cohesió, no?, sinó perquè crec que no hi ha d'haver un departament de relacions exteriors, per raons que tots vostès es poden imaginar.

Bé, és veritat també que durant molt de temps a Catalunya crec que s'ha perdut l'oportunitat de fer una administració del segle XXI, moderna, racional i eficaç. Jo crec que una de les crítiques més serioses que es pot fer al període anterior és que no va servir per, diguem-ne, fer una administració diferent a l'administració convencional de l'Administració general de l'Estat, però tinc la impressió que amb el seu plantejament això tampoc va

per aquí, no? –això tampoc va per aquí. I, bé, a mi, m'hauria agradat més veure plantejaments de tipus horitzontal sobre la base de creació d'agències que puguin tractar de temes específics que depassin el que és el repartiment convencional des del punt de vista administratiu de departaments d'un govern, no?, i que poguessin arribar a funcionar tan bé com, per exemple, funciona avui l'Agència Tributària. Per tant, aprofito per demanar-los que, segons quines coses facin, home, vagin amb compte, perquè, una de les coses que bé funcionen, no les espatllem, eh?, no les espatllem.

Bé, el cert és que després de... –permeti'm l'expressió, que sé que no és molt parlamentària–, després d'aquest *paripé* jo no tenia gaires ganes d'intervenir, no?, però crec que ho he de fer per respecte al Parlament, com és natural, però m'esperava alguna primícia –m'esperava alguna primícia–, i ara, per tant, els la pregunto, i si tenen a bé, doncs, donar-nos-la, doncs, els ho agrairem molt. Per exemple, el nou Govern que és aquí està pensant de prorrogar els pressupostos o no? És una bona pregunta, no?, que és bo que els ciutadans ho sàpiguen.

De totes aquestes mesures socials urgents, que he vist a través de la premsa i tal, avui no n'he sentit dir res. Bé, he vist alguna referència enumerativa per part... –ja hi estem acostumats, a això, no?–, per part del portaveu d'Esquerra Republicana, que sembla la força política encarregada d'anar concretant algunes de les coses que porta al cap el Govern, no?, però, a mi, m'agradaria escoltar-ho del Govern, del Govern i, en concret, del president de la Generalitat, perquè són aquestes coses les que realment interessin els ciutadans, aquestes. I m'agradaria molt que hi hagués un compromís que això es pogués debatre, com és natural, aquí al més aviat possible. I de la mateixa manera que vostès han tingut la iniciativa lloable de convocar un ple en l'última setmana de l'any, no?, en plenes vacances de Nadal, doncs, que em sembla molt bé, els demano que continuïn fent aquest esforç i aprofitin –molts de nosaltres estem acostumats a no fer gaires vacances, no?– i fem aquest tipus de debat al més aviat possible. I, per tant, els demano formalment un altre ple al més aviat possible, un altre ple que puguem aprofitar, que puguem aprofitar per poder debatre realment les coses que vostès pensen fer, avui i de cara al futur. I com que el debat d'investidura no va servir per a gran cosa des d'aquest punt de vista i aquest no ha servit per a res des d'aquest punt de vista, doncs, crec que aquest Ple cada vegada es fa més urgent i cada vegada es fa més necessari.

Sobre el tema de la paritat –i amb això acabo–, perquè ja s'ho esperava, no?, que algun comentari sobre la paritat sí que el faria, doncs miri al nostre Grup Parlamentari el 40 per cent són dones, no? Molt bé. Però nosaltres no utilitzem mai aquest criteri, i és simplement el criteri que es deriva de les idoneïtats. Jo he sentit que la justificació del que estava succeint, l'he sentit al portaveu del Govern, era precisament aquesta. Jo estic d'acord amb aquest criteri, com no podia ser d'altra forma, però també és cert que no hi ha més remei que denunciar-los la incongruència respecte a plantejaments i compromisos electorals i programàtics previs, no? També és veritat que fins ara la trajectòria dels governs de la Generalitat, des d'aquest punt de vista, no permet dir-ne gran cosa sobre això, perquè em sembla que la proporció

encara és molt més reduïda, per això jo crec que ho puc dir amb més sentit que altres.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula seguidament el portaveu del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats, encara que sigui anecdotic, no deixa de ser un petit canvi, però important, el fet que no sempre en dirigir-se al president de la Generalitat hagin de girar el cap cap a la dreta, sinó que ara ho hagin de fer cap a l'esquerra. I això és un fet molt positiu, sobretot per al meu torticoli. (*Remor de veus.*) Ho dic perquè, encara que no sigui una qüestió..., per mi és important.

El segon canvi, la segona qüestió, molt més important i molt més de fons, és el que s'ha fet avui de presentar el Govern en aquest Ple del Parlament. No s'havia fet mai. I llavors no ens estranya, senyor Mas, la seva decepció de tal com s'ha portat a terme. Això és bon senyal; malament iria que hagués estat content de com s'ha presentat el Govern, vol dir que alguna cosa malament hauríem fet, no? I sobretot perquè vostè ha insistit molt que havia de ser..., o que l'estructura que havia portat a terme l'anterior Govern de la Generalitat era una estructura molt més moderna que la que hi ha en aquests moments, no?

Miri, l'estructura que vostès han deixat i la que heretarà el nou Govern és una estructura plena d'instituts i empreses que la majoria d'elles fugien del control parlamentari. O sigui, cent trenta organismes a la Generalitat on el Govern era majoria no mostra pas excessiva modernitat, al contrari, poder una excessiva burocratització o a vegades poder amagar les coses o fugir del control parlamentari que, com vostè sap, doncs, sovint passava a l'hora de presentar els pressupostos.

I dir que Catalunya és l'Administració més avançada d'Europa i el món..., potser també és una de les més avançades en temes d'irregularitats en el mateix Govern. No seria bo..., també seria bo recordar-los el cas Turisme o el cas Treball, etcètera, que han caracteritzat durant molts d'anys aquest Govern de la Generalitat. Aquest tipus d'avançament, aquest tipus de progrés, no el volem ni el tindrà, evidentment, el nou Govern, i sobretot un govern endeutat fins a l'ànima. Ja veurem, doncs, quina és la situació, o aquesta és l'herència que deixen vostès al nou Govern.

Ho dic perquè ho expliqui tot, i si ho expliquem tot als ciutadans que ens escolten, també sabran quina és la realitat d'aquest país.

Miri, un element important és que aquest Govern té un suport parlamentari de setanta-quatre diputats i diputades, i això és molt. Ho dic perquè he sentit, avui no, però sí en alguns mitjans de comunicació, que a Convergència i Unió no l'han tret els ciutadans del poder, sinó que han set els partits polítics amb tot un seguit de

qüestions que han portat a terme. No, miri, acabem ja per sempre aquesta discussió, eh? Aquí tenim un nostre sistema parlamentari en què el que decideix qui és el president del Govern són els diputats i diputades, i aquí hi ha una majoria, i s'ha fet aquest tipus de govern. No en parlem més, que si l'ha tret, si no l'ha tret, si han set els partits, si han set els ciutadans. (*Remor de veus.*) Ho dic perquè, com que ho ha anat repetint, no cal que hi insistim més... (*Persisteix la remor de veus.*) No; ja ens ho hem dit tot, doncs estupend. Ho dic perquè queda clara la legitimitat d'aquest Govern i de com s'ha negociat i de com s'ha arribat a aquest Govern. Ho dic perquè no facin més titulars, perquè al final ja no se'ls creurà ningú.

I una altra característica important d'aquest Govern: la pluralitat. Tres forces polítiques, això significa des del nostre punt de vista nous sectors socials que podran governar aquest país, noves maneres de veure, noves maneres d'entendre Catalunya. I això és un fet molt positiu que fins aquest moment no havíem tingut la sort...

I, a més a més, és un govern que genera il·lusió, que genera gran quantitat de complicitats, també, amb la resta dels ciutadans. No és mèrit del Govern, però sí que és mèrit de la situació política actual que pertot arreu es parli de política –al carrer, a les empreses, a les botigues–, pertot arreu es parli de política, cada u des del seu punt de vista, però sí que hi ha un element important; fins i tot ho demostra el fet del seguiment que va tenir el debat d'investidura, un seguiment importantíssim, amb un *share* importantíssim que no tenien altres programes i fins i tot superant altres programes d'altres antenes. Més de 300.000 persones el dimarts veient el debat d'investidura demostra que hi ha un caliu ciutadà per seguir la política. I això és mèrit de la nova situació que hi ha en aquests moments.

I a més és un govern..., no s'ha dit, però a mi em sembla que em tocava dir, també, per ser representant també o també haver discutit moltes vegades la importància dels territoris al nostre país, que és un govern ben representat territorialment. Homes i dones de Girona, Tarragona, Lleida..., tenen una representació no excessivament centrada a l'àrea metropolitana. I això també em sembla que és un element positiu a tenir en compte, doncs, també per mostrar el nou tarannà d'aquest Govern.

I sobretot també molta gent que ve de governar els municipis. Aquest també és un element molt important des del nostre punt de vista: aporten molta experiència, molta capacitat de gestió, i sobretot també tindrem bones relacions amb els municipis, que amb l'anterior Govern això no havia existit.

Com veu, senyor Mas, miri quantes coses positives nosaltres sí que hem vist en aquest Govern que a vostè li han passat per alt. Poder massa ràpid a l'hora d'analitzar-lo, poder no ha tingut temps d'analitzar-ho a poc a poc, ja ha vist que hi ha coses bones i positives i moltes més que n'hi haurà.

Però passem al segon bloc que nosaltres volíem explicar: i què volem d'aquest Govern? Miri que governi, en primer lloc, i que el deixin governar, també. No, ho dic perquè, encara no havien passat cent segons, que el

Govern central ja el criticava a tort i de través, no? El Govern del Partit Popular, el Govern central, no pas el Partit Popular de Catalunya, però sí que el Govern central ja els criticava amb una clara instrumentalització electoral. Sembla ser que això li dóna rèdits a fora de Catalunya, però no pas aquí a Catalunya. I això, evidentment, des del nostre punt de vista, era una irresponsabilitat, perquè el portaveu del Govern espanyol o altres membres d'aquest Govern, doncs, es varen dedicar a atacar, a criminalitzar, doncs, el Govern quan no tenia ni cent segons de vida, no?, només hi havia escollit el president i encara no hi havia el Govern. Ho dic perquè..., tranquil·litat, tranquil·litat a tothom, deixem que aquest Govern governi, donem-li cent dies, ja sé que estem en campanya electoral i poder no arribarem als cent dies, som comprensius en aquest punt de vista, però a mi em sembla (*remor de veus*) que és important, doncs, que es tingui paciència i es deixi. Imaginin, hem hagut d'estar molt de temps, nosaltres, aguantant un altre tipus de govern i ho hem fet amb tota la paciència possible, no?

Li ho dic, senyor Mas, perquè no es posi nerviós que cal convocar els presidents per parlar dels temes més importants del país. Home!, deixi que mengin els torrons, com a mínim, perquè, és clar, és que no tenim temps i ja vol convocar els presidents per parlar de l'autogovern. Ho dic perquè vint-i-tres anys sense convocar-los..., ho dic perquè, és clar, si es vol convocar ara en pocs minuts, doncs, han estat molt de temps sense convocar-los, no? Fins i tot, per cert, s'ha proposat també la figura del cap de l'oposició, que se n'haurà de parlar més endavant, i això, senyor Mas, també s'ho haurà de guanyar, evidentment, per fer aquesta funció en aquest Parlament.

Bé, que governi i que el deixin governar segons han de canviar les formes de governar de les que hi ha hagut fins aquest moment. I nosaltres creiem que ha d'haver-hi tres elements clau: diàleg, participació i transparència. Aquests són els tres elements clau que aquest Govern tirarà endavant, n'estem convençuts.

I aquí és una nova transversalitat –volien transversalitat–, el de la participació ciutadana, un element importantíssim evidentment del parlamentarisme i de l'acció de govern del segle XXI, que els ciutadans siguin protagonistes de qualsevol acció de govern, no exclusivament de l'autogovern o del finançament o de l'Estatut, sinó de moltes de les decisions que es prenguin. Des del punt de vista territorial, des del punt de vista social, des de qualsevol punt de vista d'acció política, els ciutadans han de ser, han de sentir-se protagonistes d'aquesta acció. I aquest serà un dels elements d'aquesta transversalitat d'aquest Govern.

I sobretot transparència. De veritat els desitjo, a l'oposició que hi ha en aquests moments, que no hagin de passar la vergonya que havíem de passar l'oposició dels anteriors governs quan forçosament havíem de demanar dimissions perquè no s'assumien responsabilitats davant flagrants irregularitats que feia aquest Govern. No els desitjo aquest tràngol. Llavors evidentment la transparència serà un element també importantíssim d'aquest Govern.

I ha de ser un govern de tots els ciutadans de Catalunya. També de la gent de fora, de la gent que ve a treballar

aquí, a Catalunya, de la gent de la immigració; que també sentin, que es facin seu també aquest Govern, no exclusivament els autòctons, sinó també aquesta gent. Vol dir que s'hauran de fer accions molt clares cap a aquests homes i dones perquè se sentin, evidentment, integrats al nostre país. I quina millor integració que sentir-se proper al Govern. Que faci actuacions també que vagin dirigides a aquestes persones. Que no governi només per a uns quants, com s'ha fet últimament. Que no li facin por els poderosos, a aquest Govern, aquells que diuen defensar el progrés de Catalunya o d'una part del territori i en el fons defensen els seus interessos particulars, alguns legítims, altres no. Aquest és un element també a tenir en compte.

I, sobretot, un govern auster i eficaç; molta importància, que sigui un govern eficaç. I l'eficàcia es demostra també escoltant, i escoltant, i escoltant encara més la gent, i aquest és l'element clau des del nostre punt de vista.

El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa continuarà la seva tasca de control i d'impuls a l'acció del Govern, senyor president, no ho oblidí ni un moment, continuarem fent aquesta funció. No deixarem que el Govern s'adormi ni un moment. Que no els faci recança, els demano, venir al Parlament a explicar les qüestions que vostès plantegen o a donar explicacions de les actuacions que vostès han portat a terme. El nostre Grup Parlamentari continuarà estant al carrer, continuarà sent l'altaveu de les entitats ciutadanes, de la gent que es mou, de la gent que es belluga pel territori, de la gent que reclama tot un seguit de qüestions i de millores en el seu benestar, i ho farem i serem molt bel·ligerants perquè es compleixi l'acord de govern que varen signar les tres forces polítiques. Aquest ens sembla l'element important a tenir en compte. A partir del diàleg, a partir de la transparència i a partir de la participació..., jo crec que seran els elements clau perquè aquest Govern pugui anar avançant.

I per acabar només em cal dir..., perquè n'estic convençut, que aquest Govern farà una bona tasca, diferent, dirigida a tots els ciutadans d'aquest país, només em queda desitjar llarga vida a aquest Govern catalanista i d'esquerres.

Gràcies, senyor president.

El president

Seguidament, per fer la resposta, té la paraula, en nom del Govern, l'honorable conseller en cap, senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El conseller en cap (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Senyor president, senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del Govern per encàrrec del president de la Generalitat en el que és una sessió parlamentària singular. És una sessió parlamentària singular en la mesura que aquest Govern ha volgut que avui féssim una aposta per una novetat democràtica. Per primer cop, el Govern de Catalunya compareix davant del Parlament, en sessió, per presentar-se, i ho fa amb una clara voluntat de transparència, de claredat, de més informació, no només a la cambra, als diputats i diputades, al conjunt

dels grups parlamentaris, sinó també al conjunt de l'opinió pública catalana i a la societat catalana en general.

Aquest no és, doncs, un debat d'investidura –ja el vam fer–, ni és, doncs, un segon debat d'investidura ni una repetició del debat d'investidura. Va ser en aquell debat on van aparèixer alguns dels grans objectius d'aquest Govern, on es va precisar l'orientació política que guiarà l'acció d'aquest Govern. És, doncs, potser un debat més simple, més pràctic, més, si en volem dir així, de to britànic. És un debat d'anar per feina, en un govern que no és un govern d'un sol partit, d'una sola llista que hagi concorregut a les eleccions i que formi govern a partir només d'aquesta llista: és per primer cop un govern de coalició. I en això no som singulars, en això som tan europeus com a Bèlgica, com a Holanda, com a França, com a Alemanya, com a Itàlia, com en tants altres països, parlaments i governs d'Europa.

No es pot dir que no es conegui quina serà l'orientació política d'aquest Govern ni quin és el programa d'aquest Govern. Precisament, poques vegades s'ha conegut tant, poques vegades ha estat tan difós un programa de govern com el programa que vam aprovar les tres forces polítiques que avui tenim l'alt honor, la responsabilitat i la satisfacció de governar aquest país.

Sincerament, qualsevol persona que, sense conèixer quina és la història recent i política d'aquest país, hagués sentit el senyor Mas no s'hauria fet la idea de en quina situació ens trobem ni en quin país ens trobem, perquè afirmacions com «escandalós», «cap idea», «anem enrere», senyor Mas, això és d'un derrotisme absolut que li puc garantir que no es correspon ni al que és i serà aquest Govern, ni menys encara a la nova situació que s'ha creat al si de la societat catalana.

Hauria estat molt interessant que haguéssim pogut conèixer alguns dels seus consells per al nou Govern. Jo així ho esperava en el traspàs de poders. Vostè no hi va ser. Si hi hagués estat, segur que m'hauria enriquit personalment amb la seva experiència d'aquests darrers temps, però no va ser així, i, per tant, vaig tenir ja d'entrada aquest, diguem-ne, déficit governamental amb el qual hem hagut de començar a treballar.

Es parla d'una estructura clàssica, vertical, compartimentada. Es parla de compartimentació de conselleria en funció dels partits... No ho sé; sentint-los a vostès, semblava com si representessin l'Associació Catalana de Germanetes de la Caritat. Perquè, és clar, què és el que hi ha hagut al Govern de Catalunya durant més de vint-i-tres anys, i sobretot l'última legislatura? Vol que recordem, senyor Mas, com es va compartimentar el Govern de Catalunya, en aquest cas sí, en funció d'uns interessos polítics concrets dels dos partits d'una mateixa coalició, Convergència Democràtica i Unió Democràtica? Vol que recordem com hi va haver, sí, departaments fets a mida personal de rellevants personalitats polítiques de l'aleshores coalició i avui federació? Vol que recordem com i per què va ser instituïda la figura del conseller en cap, clarament per interessos electorals, que mai vam poder tenir l'oportunitat, ni en el cas del conseller en cap ni en el cas del Govern, de discutir aquí en aquesta cambra, com fem avui? Com pot dir, precisament –precisament– vostè, que aquest és un govern que es passarà el temps repartint càrrecs? Si vostès sem-

blen representants de l'ONG Càrrecs sense Fronteres! (*Rialles*.) Saps què és el que ens hem trobat en entrar al Govern de la Generalitat? Una enorme quantitat de càrrecs, d'assessors, de responsables de plans, projectes i programes que, com a mínim, el que sí que demostrava és que teníem feliçment un govern imaginatiu i creatiu a l'hora de crear certs càrrecs. Hi ha afirmacions que, senyor conseller Mas, pel respecte que tenim al Govern de Catalunya, siguin del color polític que siguin, potser vostè, més que ningú, no hauria hagut de fer.

Ara sembla com si se'ns demanés que aquest Govern, que en aquests moments encara no té una setmana de vida –en aquests moments, encara no té una setmana de vida–, se'ns demana que nosaltres redrecem, fem tot allò que vostès no han fet en vint-i-tres anys i mig. Quan vostè demanava al president de la Generalitat: «Com és que no ha convocat, senyor president de la Generalitat, els presidents dels diferents grups parlamentaris?»... En una setmana? Saps quants anys el president Pujol va convocar els presidents dels grups parlamentaris? Dues vegades. Una, pel desgraciat, nefast i condemnable atemptat d'Hipercor. L'altra, per explicar-nos, amb un amable i cordial dinar a la Casa dels Canonges –que li agraïm–, una exposició que, amb el nom de «Catalunya, terra d'acollida», donaria la volta a tot l'Estat. Mai més. No se'ns demani ara que fem nosaltres, en una setmana, el que vostès han estat incapaços de fer en vint-i-tres anys.

Evidentment que contradiccions en tenim i en tindrem tots; tots n'hem tingut, tots en tindrem. No ens satisfà com a govern la solució final que hem trobat al tema de la paritat; en som conscients. No ens satisfia tampoc la que hi havia en l'anterior Govern, però això no ha de ser cap consol, ans al contrari. I sí que serà la nostra voluntat de millorar en el futur, en altres mesures, un element que considerem que no està resolt tal com nosaltres voldríem, dintre la dificultat enorme que comporta, en un govern de coalició, el pes específic de les grans formacions, de formacions mitjanes, de formacions petites, no totes les quals estem en igualtat d'oportunitats per respondre-hi d'una manera adequada.

Ens consta que el conseller de Relacions Institucionals té previst de reunir-se amb els responsables, amb els presidents dels diferents grups parlamentaris, en particular els de l'oposició. Alguns d'ells ens consta que, molt amablement, ja han respost a aquesta voluntat expressada pel conseller senyor Saura en nom del Govern; alguns encara no han tingut, fins ara, oportunitat de fer-ho. Tampoc no sé si és gaire creïble que es reclamin ara una sèrie de mesures que quan es podien fer no s'han fet. És a dir, ara sembla que tot és, com a homenatge al poeta, «tot està per fer i tot és possible», però, diguem-ne, no es poden fer miracles en una setmana quan no s'han fet realitats en vint-i-tres anys.

La primera impressió, sincerament, és que en certa manera hem tingut més feina a desfer o a aturar certs disbarats que no pas a generar innovació. Tot arribarà. No vol dir això que tot estigui en absolut mal fet, en absolut; el Govern que ha presidit el president Pujol –per això hi ha estat tants anys– ha fet una gran tasca en molts àmbits. No podríem dir el mateix del que ha passat aquests darrers temps i aquests darrers anys. Nosaltres

ens hem posat a la pell dels ciutadans i les ciutadanes, dels diferents sectors, i hem vist quina era la resposta positiva a la voluntat de canvi expressat per aquest Govern. Però, hi insisteixo, no podem fer miracles. La societat catalana no es creurà segons quins discursos que reclamen a un govern que, hi insisteixo, en aquest moment en què parlo encara no té una setmana de vida allò que no s'ha pogut fer anteriorment, tants anys abans.

Una de les primeres preocupacions del nou Govern és, evidentment, disposar tan ràpidament com sigui possible d'una aproximació real i rigorosa de la situació de les finances de la Generalitat, és a dir, de quin és el nivell real de despeses compromeses i d'endeutament amb què ens trobem en aquests moments. I, si mirem algun departament en concret, sincerament, la preocupació hi és. Ens hem posat a treballar immediatament i, tan aviat com disposem de l'anàlisi i el diagnòstic adequat d'aquesta situació, ho farem públic. Però volem fer dues precisions.

En primer lloc, les coses s'han de fer ben fetes i de manera rigorosa; presses i precipitacions no són bona companyia. Per tant, estem parlant, quan parlem de diners, de material altament sensible, i seria molt frívol que en nom del Govern, seria també frívol i irresponsable que diguéssim que en un parell de dies, que en una setmana tindrem ja, disposarem ja d'aquest diagnòstic. Ho farem tan aviat com ens sigui possible i ho farem amb el màxim rigor.

I l'acció del Govern de Catalunya estarà presidida per una clara i manifesta voluntat de transparència, com ho va dir en el seu discurs el president de la Generalitat, com ho han dit després els diferents portaveus dels grups parlamentaris que donen suport al Govern de Catalunya. Transparència, evidentment, del tot compatible amb la reserva i amb la discreció amb què segurament s'hauran de conduir, o potser reconduir, determinats temes.

En aquesta setmana hem tingut la possibilitat de fer-nos una primera composició de lloc. Jo he de dir aquí que ens hi ha ajudat d'una manera molt decisiva l'actitud de col·laboració i *lleialtat* al Govern de Catalunya de la major part dels seus servidors públics. Vull que consti aquí, en nom del Govern de Catalunya i per encàrrec precís del president, que així m'ho ha encomanat, l'agraïment del Govern de Catalunya als seus funcionaris. No eren abans funcionaris de Convergència i Unió, com no són ara funcionaris ni del Partit Socialista, ni d'Esquerra Republicana, ni d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa. Són funcionaris i funcionàries del Govern de Catalunya, i a ells agraïm la seva lleialtat.

Aquesta primera anàlisi, aquesta primera aproximació a la situació de les finances de la Generalitat ens porta a una actitud d'una certa preocupació, però no d'alarmisme. Preocupació pel grau d'endeutament i de despeses realment compromeses, pel marge de maniobra real, reduït, de què disposem, de manera que si haguéssim de transmetre algun missatge a la societat catalana seria el de preocupació, sí, però de cap de les maneres alarmisme, i menys encara derrotisme. Estic convençut que fer una auditoria, com farem, ens hi ajudarà, i, lògicament, haurem de començar prorrogant els pressupostos, que, entre altres coses, és una mesura absolutament automàtica.

El traspàs de poders s'ha produït en general d'una manera impecable. Hi ha hagut responsables governamentals que han estat responsables molt elegants; d'altres, no tant, i d'altres, no gens, però això forma part de la cultura i de l'estil de cadascú, i, per tant, no intervinem ara per analitzar-los. Hi ha hagut –ens consta– en alguns departaments –és cert– nomenaments abusius, precipitats i sospitosos. En molts casos, nomenaments absolutament justos, fets al darrer moment per incorporar-hi també algunes altres persones que potser no era aquest el moment més adequat perquè fossin tinguts en compte.

Jo he d'agrair-li, senyor Piqué, el seu gest de cortesia parlamentària. Vostè ha felicitat el nou Govern. Moltes gràcies, en nom del Govern de Catalunya, per la felicitació de què hem estat objecte. No compartim la seva posició en el sentit de dir: «Vostès no han dit res de nou, esperàvem que diguessin avui...» És que aquest no és un segon debat d'investidura; de fet, aquest és un debat que és tan nou com el Govern que comença, perquè no l'havíem fet mai. Mai el Govern de Catalunya havia comparegut a l'inici d'una legislatura per explicar els motius de l'organigrama que quedava, organigrama que, com ha apuntat el president, probablement en el futur serà sotmès a algun tipus d'ajustament, començant pel nom, probablement, d'algun departament.

No és cert que hàgim deixat els continguts per a després; la major part d'ells, ja els vam incorporar en el debat d'investidura. És el primer cop que hem fet una cosa que no s'havia fet mai. I no tingui cap dubte que el president de la Generalitat respondrà a allò a què li correspongui respondre, que consideri oportú i sempre que vulgui, perquè per això és el president de la Generalitat. Per tant, de president de la Generalitat, només n'hi ha un, i només el president de la Generalitat farà les funcions pròpies d'un president de la Generalitat. Ara, avui no tenim una sessió de control; això no és una sessió de control al president de la Generalitat de Catalunya. Això és el Govern de Catalunya que, a través del seu president, ha explicat quin era el Govern de Catalunya, i, per encàrrec del president, el conseller en cap d'aquest Govern respon als diferents grups parlamentaris. No tingui cap dubte que tindrem el màxim respecte per l'oposició, i farem una valoració del paper de l'oposició, de tota l'oposició, com no s'ha fet mai.

Compartim aquesta preocupació per fer una administració catalana més moderna, més àgil, més eficient, més transversal, perquè això és absolutament imprescindible per a un país que vulgui estar a l'alçada de les circumstàncies, al segle XXI, sobretot girant els ulls enrere al que havien estat, en altres èpoques, altres administracions brillants, començant, ara fa menys d'un segle, per la mateixa Administració de la Mancomunitat de Catalunya.

I només, en tot cas, una cosa: em sap greu, senyor Piqué, haver-li espatllat les vacances amb la convocatòria d'aquest Ple, però això segurament trobarem maneres de resoldre-ho. (*Remor de veus.*)

Crec que és inqüestionable la legitimitat democràtica d'aquest nou Govern; és total i absoluta. Jo també crec que a partir d'avui no n'hem de parlar més, però sí que hem de deixar les coses ben clares: Catalunya no té en

el seu sistema un règim presidencialista, aquí no escollim un president o una presidenta de la Generalitat. Escollim uns partits polítics que es converteixen en grups parlamentaris, els quals tenen diputats i diputades, els quals són els que finalment escullen la figura del president o la presidenta de la Generalitat; és el que nosaltres hem fet aquí. Per tant, que quedi clar, ara ja, i per sempre, en el que queda d'aquesta legislatura, que són els partits que seuen en el banc del Govern els partits que hem guanyat les eleccions a Catalunya (*remor de veus*), perquè, si les haguessin guanyat uns altres, serien uns altres els que seurien en aquest banc i una altra persona la que seuria en l'escó del president de la Generalitat. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller en cap

Ja sé que la realitat provoca coïssor, però la realitat és la que és i no una altra. Diguin-me, si no, de quina manera algú que hagués guanyat les eleccions no presideix el Govern de Catalunya. (*Remor de veus.*) Aquest no és un sistema presidencialista, aquest és un sistema parlamentari, i la majoria parlamentària que hi ha aquí és tan legítima com la majoria parlamentària Convergència i Unió - PP d'aquest últims vuit anys. Per tant, tenim el que tenim perquè ho volem.

Aquest és, doncs, un govern que s'assenta sobre una majoria democràtica estable, amb voluntat de permanència i de feina ben feta. És en nom d'aquest Govern que voldria transmetre un missatge de tranquil·litat, d'optimisme, de confiança a la societat catalana. Un missatge, també, de fermesa en la defensa de les nostres conviccions i els nostres interessos. Un missatge de voluntat clara i franca de negociació amb el Govern central; això sí, desitjaríem que fos possible en un clima de més serenor i més tranquil·litat, fins i tot formal, que no pas el que tenim ara, i segur que tots hi posem el millor de la nostra part perquè sigui així.

Hem parlat, en el pacte que ha propiciat aquest Govern a la Generalitat, d'un acord nacional per l'autogovern, i en algun moment he sentit el president de la Generalitat parlar d'«espais de complicitat institucional» i de «marc de confluència nacional». És aquest marc de confluència nacional, per sobre dels partits polítics, allò que més hauria de fer possible que el nostre país fes passos històrics endavant en els pròxims quatre anys que tenim. Més poder polític i més recursos financers: no tinguin cap dubte, senyores i senyors diputats, que la primera prioritat del Govern de Catalunya no és altra que Catalunya, no és altra que assegurar i garantir la satisfacció de les necessitats materials, culturals i democràtiques bàsiques de la població de Catalunya; fer, doncs, en definitiva, de Catalunya un país digne, que assegurí una vida digna per a tots els seus ciutadans i ciutadanes, no importa de quin origen o de quina condició social. Aquest és el Govern de Catalunya que avui hem presentat, i a això dedicarem el millor de les nostres energies aquests propers quatre anys.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Seguidament, els grups parlamentaris poden formular la rèplica. En nom de Convergència i Unió, té la paraula el portaveu, senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ja ho hem avançat: es tracta, aquesta, d'una segona oportunitat perduda, però es tracta també –i això creiem que encara és més greu– d'un segon menysteniment, d'una segona actitud de menyspreu d'aquest Parlament. La primera es va produir en el debat d'investidura, quan el programa de govern no va ser presentat pel candidat, tal com estableix la mateixa normativa; la segona és aquesta, un debat sobre l'estructura del Govern en què se'ns torna a remetre, també, a l'acord, a allò que ja hem llegit...

És oblit?, és amnèsia? No. És incapacitat? Estem segurs que tampoc. És manca de temps? No, ja fa mesos i setmanes que tenen aquest acord embastat. És la dura realitat; és, una vegada més, el que aquesta estratègia socialista que els té ja segrestats, fins i tot en els gestos..., la dura realitat que diuen el que no fan, que fan el que no diuen, i que parlen molt d'explicar-se, però tornen a fer avui una utilització impròpia i impúdica del Parlament de Catalunya.

Anem a pitjor –anem a pitjor. Aquest no és el canvi que el país necessitava –aquest no és el canvi que el país necessitava. No hem escoltat criteris polítics; en quins valors, en quins principis s'inspira aquesta estructura de govern; quines són i quines seran les estratègies, quines són les actituds; com utilitzarem les noves tecnologies, el programa per a un nou govern que ja tenien preparat i que evidentment que està a la seva disposició: actituds i posicionaments reactius, conservadors, estructures verticals, feixugues, antiquades, un govern antic.

I hem estat durant algunes setmanes, i avui aquí encara hi hem assistit, en un dels darrers –darrers, que no serà l'últim– episodis d'una permanent autojustificació per una decisió errònia –una permanent autojustificació per una decisió errònia. Ja ho ha dit vostè, senyor Carod: tenim el que tenim perquè volen. I necessitaran molt més de quatre anys per intentar explicar-ho bé als ciutadans, que no ho entendran.

Però avui també hem començat una nova etapa, una nova fase, en què començarem a escoltar permanentment, ja no l'autojustificació d'una decisió, sinó l'autojustificació de la inacció. Ens passarem tres mesos o sis mesos parlant i criticant el que s'ha fet durant vint-i-tres anys. Després de les eleccions generals també, segurament –segurament–, trobaran en el Partit Popular un segon escenari a què dirigir les seves justificacions. Estem entrant i hem entrat ja plenament, i els ciutadans ho comencen a veure, en aquest escenari: la crítica sistemàtica del que s'ha fet, no pas el plantejament positiu, constructiu, del que es vol fer.

I, ja que parlen de gestos –perquè, d'això, sí que en saben i en sabran–, també han de corregir alguna cosa: vostès estan aquí avui per imperatiu legal, perquè una llei aprovada en la passada legislatura, la Llei 1 de l'any

2000, ja exigia al Govern de donar comptes al Parlament de totes les seves modificacions en les estructures del Govern, cosa que varen fer en la Diputació Permanent (*remor de veus*), cosa que avui vostès fan aquí en el Ple. Això no és cap novetat.

Com no és cap novetat tampoc que la cortesia parlamentària o la cortesia política la utilitzen quan els interessa. Segurament han felicitat el senyor Piqué, però encara és hora que cap dels tres representants d'aquest trident hagi felicitat, després de més d'un mes de les eleccions, qui va guanyar les eleccions, el cap de llista de Convergència i Unió. Cap de vostès encara ha tingut aquesta mesura de correcció parlamentària i política que en qualsevol país democràtic es té.

Parlem de gestos?, parlarem de gestos. Parlant de gestos, senyor Maragall, senyor president, vostè ahir en va perdre un. Per preparar-se el discurs que ha fet, no havia de deixar d'anar al partit de les seleccions nacionals (*remor de veus*), al partit de la selecció de Catalunya, on segurament hauria tingut un compromís molt més fefaent d'aquests gestos que vostès sí que volen tenir i fer.

Estem lleugerament inquiets per això, perquè ens ha dit, senyor Maragall, que intentaran acabar amb una confusió, confusió que només tenien vostès –vostès–, una confusió entre el partit i la institució, entre el Govern i el partit, confusió que només tenien vostès. I, si resolen aquesta confusió que només era seva, la inquietud encara creix, perquè el país coneix que l'única instrumentalització total i absoluta que s'ha fet durant els darrers anys d'una institució, d'unes sigles, fins i tot de «logos» institucionals en campanya electoral..., han estat vostès, el Partit Socialista, durant la instrumentalització fins i tot del Fòrum o, per què no?, de les sigles de l'Ajuntament de Barcelona, de tota una ciutat, en beneficis propis i partidistes.

Estem lleugerament inquiets..., com també estem inquiets en observar la crisi de confiança que ja té aquest Govern, un govern que es dedica a repartir càrrecs per autocontrolar-se, per vigilar-se, per establir els mecanismes pels quals vostès, aquest difícil equilibri d'aquest pastís que s'han repartit..., aguanta malgrat les contradiccions i les incoherències. Estem lleugerament inquiets per tot això de què s'ha parlat i de què no s'ha parlat: no s'ha parlat del ritme de l'Estatut; no s'ha parlat de les contradiccions que vostès encara tenen, malgrat les declaracions que alguns dels membres del Govern ja han començat a fer els darrers dies; no s'ha parlat d'allò que interessa també la gent. Això sí –això sí–, s'ha parlat que volen millorar les relacions amb les corporacions locals...

El president

Senyor portaveu, hauria d'anar acabant.

El Sr. Puig i Godes

Li demano lleugerament un minut més, senyor president... (*Remor de veus*.) Volen millorar les relacions amb les corporacions locals. Segurament, la primera que començarà a millorar serà la institució que més dolentes relacions ha tingut amb el Govern de la Generalitat, que ha estat la Diputació de Barcelona, amb les

constants querelles i sentències a què ha hagut de remetre's el Govern per avançar. I es dóna la paradoxa que parlem de l'únic principi de què han parlat –això sí–, de la participació. Gran paradoxa: s'encarrega de la participació la força política menys votada de Catalunya.

Però tot això configura l'escenari en què ens trobarem. Parlaran d'assessors; quan vulguin parlarem de la ràtio d'assessors de l'Ajuntament de Barcelona, de la Diputació de Barcelona, comparada amb la ràtio d'assessors del Govern de Catalunya...

El president

Senyor portaveu...

El Sr. Puig i Godes

...de la Generalitat de Catalunya. Quan vulguin, totes aquestes auditories i aquests informes, estem disposats a fer-los. I ja acabo, senyor president...

El president

Gràcies.

El Sr. Puig i Godes

...vostès avui han fet una exercici d'oposició a l'oposició, han parlat més dels vint-i-tres anys de passat que del futur; no recorden que els ciutadans ho han fet any darrere any, fins i tot aquestes últimes eleccions van tornar a donar la confiança majoritària a Convergència i Unió, que va guanyar les eleccions... Per cert, en alguna cosa sí, senyor Carod, que no són un govern tan europeu...

El president

Senyor portaveu, «acabar» vol dir «acabar».

El Sr. Puig i Godes

Acabo, senyor president. No són un govern tan europeu: de tots els governs que vostès ha citat, no n'hi ha cap que hagi enviat el partit que ha guanyat les eleccions a l'oposició, no n'hi ha cap que no estigui encapçalat per la força política que va guanyar les eleccions.

En qualsevol dels casos, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, avui iniciem una segona etapa en la qual comencin a deixar de parlar d'aquests vint-i-tres anys, que els ciutadans ja ho valoren prou, perquè ens expliquin què és el que volen fer i com ho volen fer.

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyores diputades.

(Alguns aplaudiments.)

El president

El Grup Socialista vol fer ús de la paraula? *(Pausa.)* El senyor Miquel Iceta té la paraula.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el cert és que no tenia previst intervenir, però m'ha fet

canviar d'opinió el meu il·lustre col·lega. Només li diré tres coses. Una, no saben perdre, és senzill; guanya qui té més vots, a veure si s'ho aprenen. Dues, la prepotència, en un govern, és nefasta, però a l'oposició, això sí, és patètica. I tres, vostè vol saber què és el canvi, senyor Puig? El canvi és que vostè ja no és conseller.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

El president

El portaveu d'Esquerra Republicana? *(Pausa.)* Senyor Huguet, té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Simplement, també, per afirmar un parell de qüestions. Un president de la Generalitat que va haver d'esperar a la meitat de la cinquena legislatura per contestar les preguntes de l'oposició, crec que és un mal exemple, precisament, a l'hora de voler retreure a aquest Govern, que tot just acaba de començar, criteris de capteniment de la seva relació amb l'oposició; és un capteniment de correcció, que és el que tindrà aquest Govern. Vam haver d'esperar a la meitat de la legislatura del 95 perquè el president de la Generalitat es dignés venir aquí a respondre les preguntes de l'oposició. I això també compta. Un govern que tot just té una setmana, òbviament, el que ha de fer primer és passar balanç del que troba, i això tardarà mesos, perquè vostès hi han estat vint-i-tres anys, i en vint-i-tres anys hi ha temps per fer moltes coses bones, però també per deixar molts vicis establerts que caldrà netejar, un per un. I això no es fa en una setmana, ni en dues, ni en tres. Per tant, paciència –paciència–, que és la mare de la ciència. *(Remor de veus.)* Primera cosa.

Segona cosa: el canvi, òbviament, està aquí, en aquest Govern. I el canvi passa, òbviament, per una proposta que està en el nostre programa de mínims, que és la transparència, que és el control de l'eficiència del Govern, i, per tant, passa, primer de tot, per una bona observació sobre el que ha deixat aquest Govern en tots els àmbits de gestió. Això vol dir transparència i, ho repeteixo, això voldrà dir el temps que toqui, el temps que calgui per fer-ho. I el canvi també és escoltar. Vostès han tingut una actitud prepotent amb relació, molt pocs, a la societat civil, i aquest Govern, si més no, aquesta actitud, la canviarà.

Per tant, calma, senyor portaveu, i tindrem ocasió d'anar dialogant en aquest Ple.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Puig, em demana la paraula?

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Puig i Godes

No, només recordar que la presència del president de la Generalitat per retre comptes davant del Parlament es va començar a posar en marxa a finals de la quarta legislatura, no pas a l'inici de la cinquena, com s'ha manifestat aquí.

I també, si em permet, per allusions, també dir que li asseguro, senyor Iceta, que com a anterior conseller tinc perfectament assumida la meua nova ubicació, no només aquí al Parlament, sinó en la meua nova responsabilitat política. Els demano a vostès que també comencin a deixar de pensar com a oposició.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Piqué té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument, perquè crec sincerament que aquest debat, com ja he dit al començament, ha donat tot el que podia donar de si, no? –tot el que podia donar de si. Sí que tinc la impressió que ens convé a tots plegats una mica més de serenitat, i per part nostra els puc garantir que hi contribuïrem, no?– hi contribuïrem.

Uns petits comentaris només respecte a algunes de les coses que s'han dit. Jo sé molt bé que aquesta no és una sessió de control i que, per tant, la resposta per part del Govern, la pot fer qui el Govern cregui, tingui per convenient. I avui ho ha fet el conseller en cap, i està molt bé, i jo no tinc res a dir, no? Però, home, ja sé que en termes reglamentaris això és així i no cal donar-hi més voltes, però avui parlàvem del nou Govern, de la seva estructura i de la seva composició, i, fins on jo sé, qui decideix l'estructura del Govern i la seva composició és el president de la Generalitat. I, per tant, jo no ho expressava en termes parlamentaris, sinó en termes polítics –polítics. Qui ha de donar compte de qui són els consellers de la Generalitat és qui els nomena i qui té la capacitat de cessar-los, que només és una persona, que és el senyor president. No és ni el conseller en cap ni cap dels altres consellers, per definició, perquè són nomenats precisament pel president, no? Per això crec que no s'han fet les coses com s'havien de fer. Insisteixo que ho lamento... Bé, en qualsevol cas la cosa no dóna més de si, no?

Un petit comentari, ja que s'ha fet referència subjectiva al meu comentari, també subjectiu, respecte a les meves eventuais vacances, no?: mirin, a mi fa molts anys que m'espatllen les vacances, me les espatllen, i, per tant, hi estic molt acostumat, no?; però el que no m'agrada és que... –a part de les vacances..., no, era un cap de setmana una mica llarg, per entendre'ns–, però el que sí que no m'agrada és que me les espatllin per gairebé res, per perdre el temps. I els haig de dir, amb tota la cordialitat i amb tota la correcció, que crec sincerament que avui hem perdut el temps, aquí, en aquesta cambra. (*Remor de veus.*) Hem perdut el temps, sí, no? Escolti'm, jo m'esperava..., potser no, potser m'equivoco, però m'esperava una altra cosa; m'esperava treure'n alguna cosa concreta més de les que ja sabíem de sobres

a través dels mitjans de comunicació, no? Jo crec que, de la mateixa manera que tots havíem d'estar aquí, tots els que estem aquí, per respecte al Parlament, també el Parlament es mereixia una mica més de respecte, en aquest cas, per part del Govern.

I, a partir d'aquí, no els vull afegir res més. Jo sé que hi ha moltes maneres de fer oposició, hi ha moltes maneres de fer govern. Jo el que els puc dir és que nosaltres seguirem fent oposició, com ho hem fet des del debat d'investidura, ferma, amb claredat, amb franquesa, però també amb lleialtat i amb esperit constructiu –i amb esperit constructiu. I espero que tothom ho faci exactament de la mateixa manera.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, seguidament, el portaveu del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, només per fer una breu referència, una breu resposta al senyor Puig, no? Miri, senyor Puig, el Govern és únic i solidari i, per tant, amb independència de quin partit sigui el qui porti una àrea o una altra –i això ja hauria de saber-ho, no? Dir que la força menys votada no es pot ocupar de la participació ciutadana, com a mínim, és estrambòtic, si no injustificat i, «si m'apura», fins i tot antidemocràtic. Això és pluralitat, aquest Govern, i s'hauran d'acostumar a aquesta complexitat.

El senyor Mas deia: «la importància dels primers passos del Govern». És important, però també ho són els primers passos de l'oposició, i em sembla que els que han donat avui no han estat gaire bons, no? Ho dic perquè també s'ha de tenir en compte com es fan aquests debats i de quina manera s'interpreten aquests debats. I, senyor Piqué, en un debat parlamentari mai es perd el temps; mai es perd el temps en un debat parlamentari, perquè ens permet, evidentment, dir cada u el que pensa, i això és molt important. I, a més a més, encara aquí hi ha altres punts, també molt importants, que avui també, doncs, segur que haurà valgut la pena el viatge accelerat que deu haver hagut de fer.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, perdoni; per contradiccions, també. En cap moment... Sí, disculpin, eh?, però en cap moment, senyor Boada, jo he dit que la seva força política no es pogués encarregar dels temes de participació; no ho he dit. He mostrat la paradoxa que aquest encàrrec hagi recaigut en la seva. És només per ressaltar això.

I, en tot cas, també fer referència a la seva primera intervenció i a la segona, que jo li agrairia que..., no tant parlar de parlar d'actituds antidemocràtiques quan o es prohibeixen titulars, o no es permet que es puguin manifestar opinions i expressions lliurement des d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Passem, doncs, al segon punt de l'ordre del dia, que és el Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament.

Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 243-00002/07 i 243-00003/07)

Per tal de donar compliment a l'article 54.1 del Reglament, prego a la secretària primera de la Mesa que llegeixi el Report de la Diputació Permanent.

La secretària primera

«Al Ple del Parlament. La Mesa de la Diputació Permanent, d'acord amb el que estableix l'article 54 del Reglament, dona compte dels assumptes tractats per la Diputació Permanent en el període intermedi, entre el vuitè i el novè període de sessions.

»En la sessió tinguda el dia 18 de juliol de 2003, d'acord amb l'article 53 del Reglament del Parlament, es va convocar la Diputació Permanent per a debatre la sollicitud de compareixença del conseller de Governació i Relacions Institucionals perquè informés de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció dels membres dels consells comarcals i a la seva aplicació en les eleccions d'enguany. Finalment es va aprovar la compareixença del conseller de Governació i Relacions Institucionals davant la Diputació Permanent perquè informi de l'actuació del Govern amb relació a la modificació del sistema d'elecció. La compareixença es va fer el mateix dia, després que s'aprovés l'ampliació de l'ordre del dia de la sessió.

»Palau del Parlament, 18 de juliol de 2003. El secretari primer, Isidre Gavín i Valls. El president del Parlament, Joan Rigol i Roig.»

«Al Ple del Parlament. La Mesa de la Diputació Permanent, d'acord amb el que estableix l'article 54 del Reglament, dona compte dels assumptes tractats per la Diputació Permanent en el període interlegislatures.

»En la sessió número 9, tinguda el 30 de setembre de 2003, d'acord amb l'article 53 del Reglament del Parlament, es va convocar la Diputació Permanent per a debatre i votar la Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2003, del 10 de juliol, de la vinya i del vi. Finalment es va aprovar, per majoria absoluta, la Resolució per la qual s'interposava recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2003, del 10 de juliol, de la vinya i del vi.

»En la sessió número 10, tinguda el 30 de setembre de 2003, d'acord amb l'article 53 del Reglament del Parlament, es va convocar la Diputació Permanent per a tenir la Compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la Diputació Permanent per a informar sobre les mútues Norton Life, Caja Hipotecària Catalana Mutua, SA, i Personal Life amb relació a la crisi d'Eurobank.

»Palau del Parlament, 1 d'octubre de 2003. El secretari primer, Isidre Gavín i Valls. El president del Parlament, Joan Rigol i Roig.»

El president

Moltes gràcies.

Composició de les meses de les comissions

El tercer punt de l'ordre del dia és la composició de les meses de les comissions. El dia 23 de desembre s'han constituït les meses de les comissions permanents. L'article 37.2 del Reglament estableix que, una vegada elegides les meses de les comissions, aquestes seran comunicades al Ple. Prego a la secretària segona que doni lectura a la composició de les meses de les esmentades comissions.

La secretària segona

«Composició de la Mesa de la Diputació Permanent: president del Parlament, molt honorable senyor Ernest Benach i Pascual; vicepresident primer, illustre senyor Higin Clotas i Cierco; vicepresident segon, excellentíssim senyor Ramon Camp i Batalla; secretari primer, illustre senyor Joan Boada i Masoliver; secretària segona, illustre senyora Anna Miranda i Torres.

»Composició de les meses de les comissions:

»Comissions permanents legislatives:

»Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local: president, illustre senyor Joan Ridao i Martín; vicepresident, illustre senyor Joan Raventós i Pujadó, i secretària, illustre senyora Teresa Serra i Majem.

»Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana: presidenta, honorable senyora Núria de Gispert i Català; vicepresident, illustríssim senyor Daniel Sirera i Bellés; secretari, illustre senyor Mohammed Chaib Akhdim.

»Comissió d'Economia, Finances i Pressupost: president, illustre senyor Lluís Miquel Pérez i Segura; vicepresidenta, illustre senyora Elena Ribera i Garijo; secretària, illustre senyora Maria Belén Pajares i Ribas.

»Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme: president, illustre senyor Miquel Barceló i Roca; vicepresidenta, illustre senyora Teresa Aragonès i Perales; secretari, illustre senyor Esteve Vilanova i Vilà.

»Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca: president, honorable senyor Josep Grau i Seris; vicepresident, illustre senyor Carmel Mòdol i Bresolí; secretari, illustre senyor Jordi Carbonell i Sebarroja.

»Comissió de Política Territorial: president, illustre senyor Jordi Montanya i Mías; vicepresidenta, illustre senyora Bet Font i Montanyà; secretari, illustre senyor Joaquim Llena i Cortina.

»Comissió de Política Cultural: presidenta, illustre senyora Carme Valls i Llobet; vicepresidenta illustre senyora Glòria Renom i Vallbona, i secretària, illustre senyora Maria Mercè Roca i Perich.

»Comissió de Política Social: presidenta, excellentíssima senyora Marta Cid i Pañella; vicepresidenta, illustre senyora Carme Figueras i Siñol, i secretari, illustre senyor Albert Batalla i Siscart.

»Comissions permanents no legislatives:

»Comissió de Reglament: president del Parlament, molt honorable senyor Ernest Benach i Pascual.

»Comissió de l'Estatut dels Diputats: president, honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas; secretari, illustre senyor Joan Sabaté i Borràs.

»Comissió de Govern Interior: president, molt honorable senyor Ernest Benach i Pascual.

»Comissions creades per llei:

»Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les Empreses Filials: presidenta, honorable senyora Carme-Laura Gil i Miró; vicepresident, illustre senyor Manuel Royes i Vila; secretària, illustre senyora Dolors Comas d'Argemir i Cendra.

»Comissió de la Sindicatura de Comptes: president, honorable senyor Francesc Homs i Ferret; vicepresident, honorable senyor Ramon Espasa i Oliver; secretari, il·lustríssim senyor Alfons Quera i Carré.

»Comissió del Síndic de Greuges: presidenta, illustre senyora Dolors Comas d'Argemir i Cendra; vicepresident, illustre senyor David Pérez Ibáñez; secretari, illustre senyor Albert Riera i Pairó.

»Comissió de Control Parlamentari dels Crèdits Destinats a Despeses Reservades de l'Administració de la Generalitat: president del Parlament, molt honorable senyor Ernest Benach i Pascual; secretari, illustre senyor Lluís Miquel Recoder i Miralles.»

El president

Moltes gràcies.

Propostes de resolució acumulades per les quals es creen comissions permanents de legislatura (tram. 252-00001/07, 252-00002/07, 252-00003/07 i 252-00004/07)

El quart punt de l'ordre del dia... De fet, cridarem a votació, perquè el quart, el cinquè, el sisè i el setè punts de l'ordre del dia fan referència a la creació de diverses comissions. Si els portaveus dels diversos grups parlamentaris hi estan d'acord, podríem fer el tractament conjunt d'aquests punts. *(Pausa.)*

Si algun grup vol intervenir, pot fer-ho. En qualsevol cas, sembla que la qüestió s'havia plantejat en una única votació per a les quatre comissions. Jo llegiré quines són les comissions, i, en tot cas, si ho podem aprovar per assentiment, així ho farem. El quart punt és: debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per als Drets de Les Dones; el cinquè punt seria el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre Cooperació i Solidaritat; el sisè seria la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea, i el setè seria la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació.

Atès que les propostes de creació de les comissions han estat presentades per tots els grups, i donat que les esmentades comissions ja havien estat creades en anteriors legislatures, s'ha convingut que no hi hauria intervencions dels grups parlamentaris i, per tant, passaríem directament a les votacions. Es pot aprovar per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, aprovem per assentiment la creació de les quatre comissions esmentades.

Designació de tretze membres del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00002/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la designació de tretze membres del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya. El secretari tercer donarà lectura a l'article 6.1 del Text refós de la Llei 6/81, del 19 de juny, reguladora del Consell Assessor de Radiotelevisió a Catalunya, i els noms dels qui han estat proposats pels grups parlamentaris. Senyor secretari tercer, té la paraula.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyor president. Segons l'article sisè, el Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola consta de tretze membres designats pel Parlament, en proporció al nombre de diputats de cada grup parlamentari, pel sistema de majors restants, sobre el total dels membres del Parlament nomenats pel Consell Executiu per a la legislatura corresponent.

D'acord amb aquest article, els candidats proposats pels grups parlamentaris per al Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya són: pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, senyor Felip López-Aranguren Quiñones; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Eva Navarrete Izquierdo i el senyor Josep Gilabert Delgado; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, senyor Salvador Coromina Romagosa, senyor Josep Ramon Mòdol Pifarré, senyor Antonio Poveda i Zapata, senyora Montserrat Nebot i Roig; pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Sílvia Cànovas i García, senyora Natàlia Molero i Lloret, senyor Santiago Campos i Piñol i senyor Francesc Sánchez i Archs, i pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana-

na de Catalunya, el senyor Josep-Tomàs Àlvaro i Juncosa i el senyor Oleguer Forcadas i Rabassa.

El president

D'acord amb la Norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, l'elecció de persones pot fer-se per assentiment, sempre que el nombre de candidats sigui el mateix que el nombre de llocs a proveir, o secreta mitjançant paperetes. Atès que s'exigeix un quòrum especial, la presidència fa avinent que el nombre de diputats present és de 129. Es proposa, doncs, que la votació sigui

per assentiment. Els grups parlamentaris hi estan d'acord? (*Pausa.*)

Doncs, com que de fet s'ha fet per assentiment i queda, per tant, sobrepassada la majoria requerida, queden designats membres del Consell Assessor de Radiotelevisió Espanyola a Catalunya els candidats proposats pels grups parlamentaris.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 4

La sessió s'obre a dos quarts d'una del migdia i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00001/07). Grups parlamentaris. Designació.

El president

S'obre la sessió.

Designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00001/07)

L'únic punt d'aquesta sessió específica és la designació dels senadors que han de representar la Generalitat al Senat. La secretària quarta donarà lectura als candidats a senadors i senadores presentats pels grups parlamentaris.

La secretària quarta

«Presidència del Parlament. D'acord amb l'article 139.3 del Reglament, es fa avinent que els grups parlamentaris, en compliment de l'acord de la Mesa del Parlament i de la Junta de Portaveus del 22 de desembre de 2003, han proposat els membres del Parlament que tot seguit es relacionen per representar la Generalitat de Catalunya al Senat, d'acord amb l'apartat 1 de l'article 34 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

»Grup Parlamentari de Convergència i Unió: senyor Jordi Casas i Bedós i senyor Pere Macias i Arau. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi: senyor Ramon Espasa i Oliver i senyora Maria Assumpta Baig i Torras. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: senyor Carles Bonet i Revés. Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya: senyor Josep Piqué i Camps. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa: senyor Jaume Bosch i Mestres.

»Palau del Parlament, 29 de desembre de 2003.» Ho signa Ernest Benach i Pasqual, president del Parlament de Catalunya.

El president

D'acord amb la Norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, l'elecció de persones pot fer-se per assentiment o per votació electrònica secreta, sempre que el nombre de candidats sigui el mateix que el nombre de llocs a proveir. Aquesta presidència proposa a la cambra que la ratificació dels candidats presentats pels grups parlamentaris sigui per assentiment. Hi estan d'acord, els diversos grups parlamentaris? *(Pausa.)*

Doncs, atès que no hi ha cap objecció, queden designats per representar la Generalitat de Catalunya al Senat els il·lustres senyors i senyores que s'han esmentat fa un moment.

S'informarà la presidència del Senat dels senadors i senadores designats, als quals es lliurarà la corresponent credencial.

Amb el desig que tinguin tots plegats i totes plegades un excellent any 2004, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i cinc minuts.